

Dert ad (çoğul, dertler) **1** başının derde girmesi – yapılan kötü bir şeyden ötürü cezalandırılma olasılığı: *Bayan Wilberton'ın dersinde, bir şey yapmanız da yapmasanız da başımız derde girebilir.* **2** sorunlar ya da zorluklar: *Ruby Redfort'u izleyebilmek için, sivrisinek vızıltısı gibi bir bir konuşan kardeşim Minal'ı odadan çıkarma derdine düştüm.* **3** üzüntü ya da kaygı nedeni: *Derdin ne? Bayan Wilberton olabilir mi?* **4** hastalık ya da sağlıkla ilgili bir sorun: *Son zamanlarda işitmeyle ilgili bir derdim var. Grace Grapello öyle bir çığlık attı ki, kulaklarımın birinde ya da ikisinde birden duyma kaybı oluşmuş olabilir.* **5** bir rahatsızlık, kendini kötü hissetme ya da huzursuzluk hali: *Tuvaletten çıkıp sınıfa döndüğümde derdim hâlâ bitmemişti.* **6** bir şey yapma çabası: *Ruby Redfort sinekli saç tokası için makarna kuponları toplayıp gönderme derdine katlandım ama makarnacılar tokayı postaya verme derdine katlanmadılar.* **7** kişisel bir sorun ya da can sıkıntısı nedeni: *Robert Granger'ın derdi, herhangi bir fikir üretmek yerine benden kopya çekmesi ve burnuna kalem sokması.* **8** **çektığın derde değmez** – çok küçük bir ödülün çok fazla zaman ya da çaba gerektirmesi: *Clarice Bean olmak, çektiğin derde değmez.*

Clarice Bean,
Başı Dertte

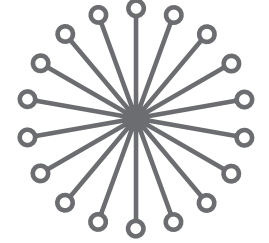

Lauren Child

Çeviren: Ahmet Fethi

REDHOUSE
kidz

Açıklanamayan şeyler -
örneğin neden ANANE
deyip de ANNEANNE
yazıyoruz?

*Yaptıklarımı neden yaptığımı bilmek isteyebilirsiniz.
Ama benim yerimde olsaydınız, bazen yaptıklarımı
neden yaptığımı bilmediğimi anlardınız.
Açıklaması zor.
Bir şeyi yapmak istiyorum, yapıyorum.
Sonra da başım derde giriyor.
Annem hep ağzımı açmadan önce düşünmem
gerektiğini, bunun yaşamımı kolaylaştıracağını söyler.
Belki haklıdır.
Ama gel de bunu beynime anlat. O benim kadar hızlı
düşünmüyor.*

Açıklamanın kolay olmadığı bir başka şey de, neden FASÜLYE deyip FASÜLYE yazdığımız ya da neden ANANE deyip ANNEANNE yazdığımız. Yazım?

Kimbilir nereden çıktı ve neden bu kadar zor.

Kim akıl ettiyse, çok tuhaf biri olmalı.

Her şey öğretmenim Bayan Wilberton'ın düzenlediği yazım yarışmasıyla başladı. Amacı hangimizin sözcükleri en doğru şekilde yazabildiğini görmektir.

Ben doğru yazamıyorum.

Belleğimde yazıma yer yok.

Bu benim suçum değil, gerçekten değil.

Yaşamınız boyunca neleri hatırlamak istediğinizi düşünün.

Abim Kurt'ün anlattığı bir fıkrayı çok iyi hatırlıyorum örneğin.

Bir keresinde de tatile gitmiştik, çılgınlar gibi yağmur yağdı ve hepimiz iliklerimize kadar ıslandık; onu da hatırlıyorum.

Demek ki yazım benim için, diğer önemli şeylerle karşılaştırıldığında o kadar da önemli bir şey değil.

Neyse, anlatmaya çalıştığım, yazım insanın başına dert açar.

Örneğin herkesin benim yaptığımı söylediği, başımı büyük derde sokan şey, bir bakıma yazım yüzünden oldu.

Gerçi doğru yazabildiği halde başı durmadan derde girenler de var. Örneğin Karl Wrenbury.

Karl Wrenbury bizim sınıfta.

Adını duymuşsunuzdur – duymayan yoktur herhalde.

Düzgün bir şey yaptığı görülmemiştir ama bu onun suçu değil.

Yerinde duramıyor, elinde değil.

Bazen sınıfımızdaki kobayları bilerek serbest bırakıyor. Karl Wrenbury'yi severim.

Başlangıçta sevmezdim, sonra onu tanıdım ve sevdim. Ama o, okulun en yaramazı ve okulun en yaramazını tanımanın kötü yanı, insanların sizin de onun kadar kötü olduğunuzu sanmaları.

Öyleyse iyi olmaya ne gerek var?

Evde yaşadıklarımın biliyorum. Küçük kardeşim

Minal, benim yanlışlarımdan ders çıkarıp dertlerden uzak durmak konusunda usta. Bunu da benim

başımı derde sokarak yapıyor.

Kendimi Karl Wrenbury'ye dönüşüyormuşum gibi hissediyorum. Bugünlerde başım hep DERT'te ve bu hiç adil değil.

Minal durmadan, "Anneee, Clarice kolumu çimdikledi!" gibi şeyler söyler.

Elbette bu kesinlikle doğru değil – doğru olduğu zamanlarda da, mutlaka bir açıklaması oluyor.

Annem de bize, "İki kaba çocukla uğraşamayacak kadar meşgulüm ve başım çok ağrıyor. Ya başka bir gezegende tartışın ya da birbirinizden uzak durun," der.

Annem her zaman böyle konuşmaz aslında – sadece 'artık burasına kadar gelmiş'se böyle şeyler söyler; geçenlerde gelmişti.

Babamsa farklıdır.

O, işleri düzene koymayı sever.

Bu konuda gerçekten başarılıdır. İşinin bir parçası.

Her gün bunu yapıyor.

Babam kimseyle hırgür çıkarmaz.

Asla çıkarmaz.

"Birbirinizi ikna etmeye çalışmaktan vazgeçebilir, oturup konuşabilir ya da konuyu değiştirebilirsiniz," der.

Babama göre tek yapmamanız gereken, onu çılgına çeviren tiz sesler çıkarmaktır.

Ablam Marcie ise kolayca çılgına dönen biridir.

Zamanının çoğunu öfkeli geçirir, öfkeli olmadığına da banyoda telefonla konuşur.

Abim Kurt en büyüğümüz ve çoğu zaman odasına kapanıp kimseyle konuşmaz.

Benim gibi birinin dertten uzak kalmasının neden mümkün olmadığını hâlâ anlamadıysanız, Bayan Wilberton'ın öğrencisi olmayı denemelisiniz.

Çünkü eğer sınıf öğretmeniniz Bayan Wilberton'sa ve adınız Clarice Bean ise, dert göbek adınızdır.

Kaçınılmaz.

Hatta şöyle söyleyeyim, geçen yaz Bayan Wilberton'ın sınıfındaki hiç kimsenin başı benimki kadar derde girmedi.

Neyin Önemli Olduğuna, neyin Olmadığına Kim karar veriyor?

Salı gününü ipe çektiğimi söyleyemem çünkü ne kadar akıllı olduğumuzu anlamak için bir sınav yapılacaktır. Bu, sınavla nasıl anlaşılabilir ki? Okul böyledir işte, yalnızca tek bir şey için, örneğin matematik, yazım gibi şeyler ya da noktalama zımbırtıları için sınav yapılır ama Ruby Redfort dizisinin bütün bölümlerini ezbere bildiğiniz görülmez. Ruby'nin hareket halindeki bir helikopterden ayak bileğini burkmadan atlamayı nasıl becerdiğini anlatabileceğiniz de. Oysa bu hiç kolay değil. Belki etek uçlarınızı bir zımbayla zekice onarmayı, başınızın üzerinde durmayı, başınızın

üzerinde dururken tükenmez kalemle köpek resmi çizmeyi ya da köpeğiniz başınızın üzerinde dururken ona tükenmez kalemle resim çizmeyi öğretmeyi biliyorsunuzdur.

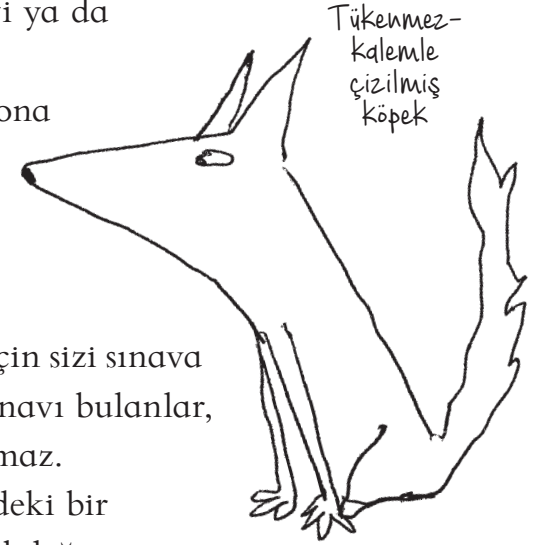
Fakat bu tip şeyler için sizi sınava sokmazlar çünkü sınavı bulanlar, bunları önemli saymaz.

Peki, hareket halindeki bir helikopterden ayak bileğini burkmadan atlamayı başarabilen birini tanımayı istemez miydiniz?

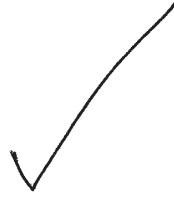
Ya da 'greyfrut'u doğru yazabilen birini tanımayı? Örneğin ben, beyaz bir halıdan yeşil keçeli kalem izini çıkarmayı bilen birini tanımak isterdim.

Böyle biriyle tanışana kadar üzerine bir sandalye koy, diyor Betty. Umarım ben bir çözüm bulmadan annem sandalyeyi kaldırmaz.

Neyse, ben sınavlarda çok kötüyümdür, oysa örneğin Grace Grapello çok başarılıdır.

3,3 bölü 2,4'ün * kaç ettiği sorulduğunda o kocaman bir tik işareti ve aferin alır, benim başıma ağrı girer.

Neyse işte, sınav denen şey başlıyor.

Sınıfta çıt çıkmıyor, usul usul tıklayan saati duyabiliyorum ama tuhaf bir biçimde, kafamı kaldırıp baktığım her dakika, saat 10 dakika birden ilerlemiş oluyor ve zaman gitgide daralıyor.

Robert Granger'ın nefesini de duyabiliyorum.

Bunu hep yapar. Tam arkamda oturuyor ve nefes alıp veriyor. Bu da beni çıldırtıyor.

Arkama dönüp, "Nefes almayı keser misin!" diyorum.

O da, "Clarice Bean, nefes almayı elbette kesemem çünkü o zaman ölürüm. Böyle bir şeyi nasıl istersin?" diyor.

Bu soruya cevap vermemeye karar veriyorum.

Annemin bana öğrettiğine göre, eğer söyleyecek güzel bir şey bulamıyorsan hiçbir şey söylememek bazen daha iyidir.

Görüyorsunuz, sınıfta çenemi tutmak için

$$* 3,3 \div 2,4 = 1,375$$

gerçekten çok çabalıyorum ve Grace Grapello'nun, Cindy Fisher'a MİSAFİR'i MİSAĞFİR diye yazdığım için benim mankafa olduğumu söylediğini duyduğumda dahi ağzımı açıp tek bir laf etmiyorum.

Bayan Wilberton onu azarlamıyor bile. Yalnızca, "Clarice Bean, yazım bilgin istenen düzeyin çok gerisinde," diyor.

Neyse, zaman dolduğunda sınav kâğıdımı veriyorum ve Bayan Wilberton,

"Of canımcığim,

*bir örümcek mürekkebe batmış da
sayfanın karşı tarafına geçmeye
çalışmış sanki!"*

diyor bana.

Keşke birisi onu mürekkebe batırsa.

Ardından da, "Güzel bir haberim var.

Okulumuzda bir yazım yarışması düzenlemeye karar verdim,” diye ilan ediyor.

Yazım yarışması, yazım sınavı demenin süslü şekli. Tek farkı, yarışmada bütün sınıfın karşısına geçip, sözcükleri yazmadan anında sesli olarak harflerine ayırmak zorunda olmanız. İlginçtir ki Bayan Wilberton için yazım sınavı yapmak dünyanın en eğlenceli işi; benim içinse, okul sekreteri Bayan Marse’ye korkunç bir karın ağrısı çektiğimi, hemen eve gitmem gerektiğini, annemi beklemeye bile gücüm olmadığını söylemek için iyi bir neden. Neyse, merak ediyorum da, neyin önemli olduğuna kim karar veriyor acaba? Keşke o kişi ben olsaydım.

Bahçede Karl Wrenbury, Toby Hawkling’e su bombaları atıyor. Bombalardan biri kazara Grace Grapello’ya çarpınca da Grace hemen şikâyete koşuyor. Su bombası yağmurluğunu ıslattığı için kızmış, aslında yağmurluk ıslanmak için değil midir zaten?

Grace Grapello böyle biri işte.

Onunla geçinemiyorum çünkü ukala, acımasız ve en sevdiği şey, insanları ispiyonlamak. Bayan Wilberton’la boğuşmak istemediğim için de Grace Grapello’nun yoluna çıkmamaya çalışıyorum. Bayan Wilberton daima Grace’e inanır, bana değil. Okul bitince paltomu askıdan alırken Karl da paltosunu almaya geliyor ve bana, karşıdan karşıya geçen bir domuzla ilgili bir fıkra anlatmaya başladıktan hemen sonra, daha fıkranın sonunu getirmeden, hatta en eğlenceli yerine bile gelemeden, Bayan Wilberton yanımıza gelip, “Siz ikiniz, bir yaramazlık yapmadan doğruca yürüyün bakalım,” diyor.

Görüyorsunuz, usluken bile Karl’ın başı dertten kurtulmuyor. Bu, kötü davranışlar sergilemenin yan etkilerinden biri.

Ben, “Yalnızca paltolarımızı giyiyorduk Bayan Wilberton,” diyorum.

O, “Karşılık vermeyin, çok teşekkürler,” diyor. “Nefes aldığım için bağışlayın,” diyorum ama bunu çok çok sessizce söylüyorum.

Eve döndüğümde moralim çok bozuk. Hatta abim Kurt bile, “Neyin var?” diye soruyor. Bu gerçekten alışılmadık bir durum çünkü abim kendi kederiyle çok fazla meşgul olduğu için başkalarının kederini genellikle fark etmez. Anneme Kurt’ün neden bu kadar sevinçli olduğunu sorunca, “Salatalık’ta hafta sonu işi bulunca morali düzeldi,” diyor.

Salatalık, mahallemizdeki vejetaryenler için açılmış bir dükkân. Kurt de bir vejetaryen olduğu için bütün gün sebzelerin arasında olmaktan mutluluk duyuyor.

Beni neşelendiren tek şey ise, bu akşam televizyonda Ruby Redfort’un olması. Belki biliyorsunuz, Ruby Redfort kitaplarına kesinlikle bayılıyorum ama ne yazık ki hâlâ Patricia F. Maplin Stacey’nin yazacağı yeni macerayı bekliyorum çünkü diğerlerini en az üçer kere okudum. İşin iyi yanı –belki bunu bilmiyorsunuzdur– artık televizyonda dizisi de var, üstelik haftada iki kere. Onlarca bölüm, onlarca.

Ama bu diziler yeni değilmiş. Annem onun zamanında da gösterildiklerini, yıllar önce çekildiklerini söylüyor. Biraz modası geçmiş gibi görünmesinin nedeni de bu. Patricia F. Maplin Stacey yine kitap yazmaya başladığı için yeniden yayımlanıyorlarmış. Eskisi kadar sevineceklerinden eminim. Bütün bunları bana Betty anlattı. Ruby Redfort internet sitesine bakıp öğrenmiş. Yeni kitaplar eskilerden oldukça farklı ve galiba daha modern olacakmış. Betty, “Patricia F. Maplin Stacey’in Ruby Redfort kitaplarını yıllar önce, 1972’de yazmaya başladığını biliyor muydun?” diyor. Pek çok kişinin daha doğmadığı bir zamanda yani. Daha da heyecan vericisi, bir Ruby Redfort filminin çekilecek olması. Hem de Hollywood yapımı.

Ruby şimdi 13 yaşında ve takım elbise giyen, onun gizli ajan olduğunu bilen Hitch adında bir kâhyası var. Hitch çok yakışıklı, çok şık biri.

Annem ona bayılıyor.

Ruby'nin en yakın arkadaşı Clancy Crew, hem akıllı hem komik bir oğlan. Birlikte bisikletle etrafi turluyorlar.

Betty'yle ben bütün Ruby deyişlerini biliyoruz.

Ruby,

“Baņa bir şans ver be adımım!”

ve

“Senin gerçekten bir beynin var mı?”

gibi şeyler söyler.

Ruby Redfort'u tanısaydınız onun filminin çekileceğini duyduğunuzda çok şaşırırdınız çünkü Hollywood'dakiler Ruby'nin kullandığı bütün aygıtları falan yapmak zorunda kalacaklar. Bunun nasıl mümkün olacağı konusunda hiçbir fikrim yok.

Bir telsiz-saat nasıl yapılır?

“Şu arabayı takip et,” dediğinizde hangi yöne gideceğini bilen tekerlekli patenler?

İçi dışından büyük mor bir helikopter?

Filmdeki Ruby, televizyon dizisindekinden farklı olacak çünkü dizideki Ruby şimdi en az kırk yaşındadır.

Adı Jodie O'Neal ve kahverengi olması gerektiği halde sarı saçları olmasına karşın kesinlikle harika biri. Bahse girerim, Jodie O'Neal asla bir yazım yarışmasında başarılı olma kaygısına düşmemiştir.

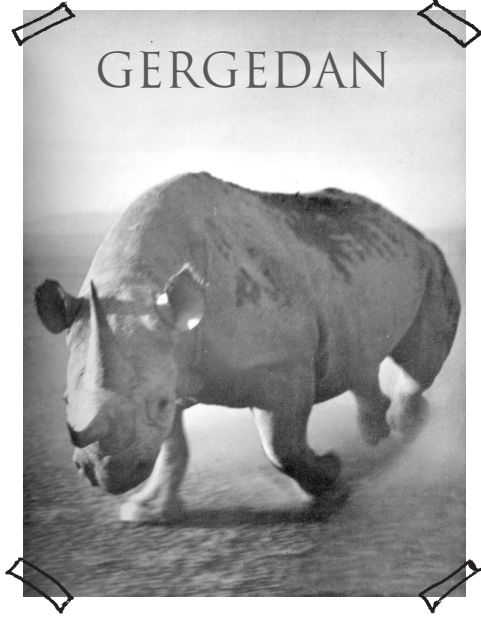
Yatağında uzanmış bunları düşünürken babamın verdiği postere bakıyorum.

Bir gergedan posteri ve üzerinde GERGEDAN yazıyor.

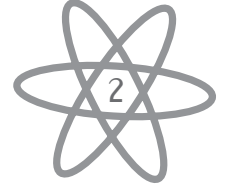
Her gece bu postere baktığımda 'gergedan'ın ne kadar ilginç bir sözcük olduğu, içinde **R** harfi olmasının çok tuhaf olduğu aklıma takılır. Okurken **R** harfi söylenmiyor da e harfi uzatılıyor sanki.

Uykuya dalıyorum ve rüyamda bir gergedanın okulumuza saldırıp Bayan Wilberton'ı yediğini görüyorum. Sonra onun yerine geçip öğretmen oluyor ve matematikte de gayet başarılı.

Hiçbir şey düşünmezken düşündükleriniz gerçekten tuhaf olabiliyor.

Doğal Yetenek nereden gelir ve Neden bazılarında Çok, bazılarında Az var?

Uyandığımda aklımda hâlâ Ruby Redfort'un filme çekileceği ve filmin kimbilir ne kadar heyecan verici olacağı var. Keşke bir çocuk yıldız olsaydım, o zaman yazım yarışmasından kurtulurdum. Hâlâ bunun hayalini kuruyorum; yakın zamanda sergileyeceğimiz okul piyesinde, yetenekli çocukları keşfeden birisi tarafından keşfedilirim belki. Anlamış olduğunuz gibi okulumda her yıl bir piyes sahnelenir ve bu çok önemli bir olaydır, herkes izlemeye gelir.

Bu yıl piyesi *benim* sınıfım sahneleyeceği için gerçekten keşfedilme şansım var.

İyi bir oyuncu olduğumu düşünüyorum.

Oyunculluğu seviyorum ve bir pastane işletmeyi

tercih etmeme karşın, kendimi bir anda filmlerde bulabilirim.

Okul yolunda bunları düşünürken, okula vardığımda bütün hayallerim uçup gidiyor ve daha kötüsü, Bayan Wilberton, “Yazım yarışmasının tarihini belirledim, dönemin son salı günü olacak!” diyor.

“Büyük güne birkaç hafta kaldı! Hep birlikte söz dağarcığımızı tazeleyip yazım çalışalım! Herkesin evinde bir sözlüğü olsun. Eğer yoksa, okuldan ödünç alabilirsiniz. Hepinizin sözlüğü baştan sona taramasını ve olabildiğince çok sözcük öğrenmesini istiyorum.”

Çıldırması olmalı, sözlükte en az bir trilyon sözcük var ve benim öğrendiğim sözcüklerden birinin yazım yarışmasında çıkma olasılığı çok çok az. Zil çalınca Bayan Wilberton, “Unutmayın, büyük güne yalnızca birkaç hafta var!” diyor.

Bu sanki iyi bir şeymiş ve mutluluktan uçmamız gerekiyormuş gibi bir tavır içinde ama benim karnıma ağrılar giriyor.

Betty bana, “Ne yapacaksın?” bakışı atınca mimiklerimle, “Bilmiyorum,” diyorum.

Betty Moody benim en iyi arkadaşım. Sözcükleri doğru yazamadığımı ve KURA sözcüğünde iki tane R olduğunu zannetmemin benim suçum olmadığını biliyor.

Okul çıkışı Betty'nin annesiyle babası onu almaya gelmişler. Köpekleri Ralph gözlüğünü dişleyip kırdığı için, onu yeni gözlük almaya götürecekler. Onlara yazım yarışmasından bahsediyoruz. Benim Mol dediğim Bana-Mol-De Bayan Moody, yazım yarışmalarından pek hoşlandığını söyleyemeyeceğini söylüyor.

“Bazı insanlarda yazım zekâsı vardır, bazılarında yoktur. Bazı insanların beyni harflerin yerlerini

KORİS TIRI,

öyle olunca da sözcüklerin içindeki harfleri doğru yerleştiremezler. Yerinde olsam fazla aldırmazdım Clarice. Sözcükleri doğru yazmak o kadar da önemli değil, biliyorsun,” diyor.

Mol bir yazar. O yüzden biliyor olmalı.

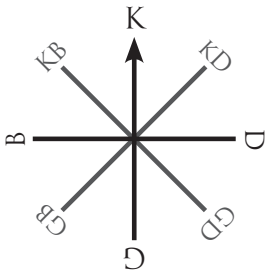
Benim Cecil dediğim Bana-Cecil-De Bay Moody,

“Evet, eskiden insanlar sözcükleri çok farklı biçimlerde yazarlardı. Yazım bugün olduğu kadar önemli değildi,” diyor.

“Keşke şimdi de eski günlerde olsaydık,” diyorum. Cecil ile Mol gülüyorlar ama aslında şaka yapmıyordum.

Onlarla vedalaşıp eve yürüyorum. Düşünüyorum da, eğer sözcükleri doğru yazmak benim doğal yeteneğim değilse, neden başka bir doğal yeteneğim yok? Görüyorsunuz, doğal yetenek denen bir şey var ve herkeste, bir yerlerde ondan biraz bulunuyor. Doğal yeteneğiniz kavanoz kapaklarını açmak bile olabilir. Ted Dayı’m bu konuda oldukça iyi örneğin. Gerçi

bu onun tek yeteneği değil, hangi yöne gidileceğini bilme konusunda da iyidir. Mutlaka bilir. Ted Dayı’m bir itfaiyeci ve itfaiyeciler aceleyle gittikleri yeri bilmelidirler.

Karl Wrenbury’nin doğal yeteneği köpek eğitmek. Bu konuda gerçekten çok başarılı. Bunu annesinden öğrenmiş olabilir

çünkü annesi bir profesyonel, yani mesleği köpek eğitmek, gezdirmek.

Karl, “İşin sırrı, köpeklerle köpekmişsiniz gibi konuşmak,” diyor. “Buna katılmayan çok insan var ama ben epey faydasını gördüm. Bir kurt sürüsünün arasındaymışsınız ve sürünün baş kurduymuşsunuz gibi davranırsanız lider köpek olursunuz ve bütün köpekler size saygı duyar,” diyor. Bunu

HAVLAYARAK

yaptığını söylüyor.

Karl, “Bir köpeği eğitmekteki altın kural, ona görgülü olmayı öğretmektir. Ama dikkatli olmalısınız, gereğinden fazla katı kurallar koyup ruhunu incitmeyi isteyeceğinizi zannetmem; o zaman köpekler eğlenceli olmaktan çıkar,” diyor.

İnsanlar da öyledir.

Onların da görgülü olmalarını ama aynı zamanda da çok sıkıcı olmamalarını isteriz.

Robert Granger, bu dengenin sağlanamadığı

insanlara iyi bir örnek; biriyle konuşurken parmağımızı burnumuza sokmanın hoş bir davranış olmadığını düşünürsek, kesinlikle görgülü değil.

Evde de çok kaba bir köpeğimiz var. Dedeme benzemiş. Aslında dedem görgü kurallarını iyi bilir ama artık pek kullanmadığı için köpeğimizin bu kuralları görme şansı olmadı. Tutkal işte bu yüzden bu kadar görgüsüz.

Onu Karl'ın yanına köpek eğitime götürmeye karar verdim çünkü annem artık bir şeylerin değişmesi gerektiğini ve işe köpekle başlamanın iyi olacağını söylüyor.

Bütün bunları, Kurt'ün çalışmaya başladığı Salatalık adlı dükkânın yanından geçerken düşünüyorum. Salatalığın diğer adı da hıyar. Aynı meyve için neden iki sözcük kullanıldığını bilmiyorum. Yenidünya da öyle. Onun da şimdi anımsayamadığım başka bir adı daha var, bir ülke adı geçiyor içinde. * Annem salatalığa salatalık, babam hıyar diyor ama ikisi de aynı şey. İkisini de kullanabilirsiniz. Ben öyle yapıyorum.

* **maltaeriği** (bitişik yazılır)

Salatalık, hem vejetaryenlerin hem de organik beslenenlerin alışveriş yaptığı bir dükkân. Kimyasallara bulanmamış şeyler satılıyor. Bu 'organik' sözcüğünün tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum, bilen var mı? 'Kurtlu' gibi bir şey demeliydiler bence, böylece insanlar neyle karşı karşıya olduklarını bilirdi. Brokolinizde bir kurt bulabilirsiniz ama istedikleri de bu zaten. Annem, "Kurt yemenin zararı yok," diyor. Ben, "Vejetaryensen var," diyorum. Neyse, bugün dükkânın önünden geçerken, pencereye yapıştırılmış bir ilan görüyorum.

Kendinizi tiyatro ile ifade edin.

Çocuklara yönelik tiyatro, dans ve müzik atölyemize katılmak istemez misiniz?

Daha fazla bilgi için 756 426'den

Czarina'yı arayın.

Şansıma, Ruby Redfort gizli ajan kalemim yanımda. Numarayı koluma hemen yazabiliyorum.

Bu kalemle yazdıklarınız başlangıçta görünmüyor, ancak ovarsanız ortaya çıkıyor.

Eve girince anneme tiyatro, dans atölyesinden bahsediyorum ve gidip gidemeyeceğimi soruyorum. Annem, “Kardeşinle daha az kavga edeceğiniz anlamına gelen her şey bana uyar,” diyor. Bahsettiği kardeşim, Minal. Ben ona sivrisinek diyorum.

Atölyeye katılmayı gerçekten çok istediğim için, makarnamı bitirir bitirmez Betty Moody’ye telefon ediyorum.

“Yeni tiyatro atölyesine senin de adını yazdırayım mı?” diyorum.

Betty, “Kesinlikle,” diyor.

Czarina’nın numarasını çeviriyorum ama karşıma telesekreter çıkıyor.

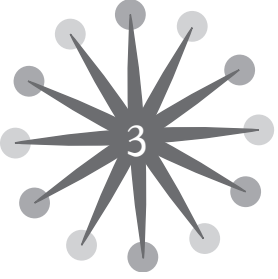
Şöyle diyor:

*“Hayallerinizin peşini asla bırakmayın.
Tiyatro atölyesine ilişkin bilgi için, lütfen sinyal sesinden
sonra adınızı ve telefon numaranızı bırakın,
ilginç bir gün geçirmeyi unutmayın.”*

Mesaj bırakıyorum, umarım ilginç bir gün geçirmeyi de unutmam.

Acaba tiyatro benim doğal yeteneğim olabilir mi?

İyi olmaya gerçekten Gerek var mı?

Bugün üç güzel şey oldu.

Birincisi, Amerika'dan bana bir paket geldi.

Babaannemden.

Bazen hoşumuza gidebilecek bir şey gördüğünde alıp bize postalar. Doğum günümüz falan olması gerekmiyor.

Üzerinde, "Bunu seveceğini düşündüm," diye bir not var.

Paketin içinden çıkan şeyi gerçekten de çok seviyorum.

Asma kilitli bir Ruby Redfort defteri. Anahtarıyla açmadıkça kimse yazdıklarınızı okuyamaz.

Anahtarı özel bir gizli kolyeye takıyorsunuz, böylece başkalarının işine burnunu sokanlar onu asla bulamıyor.

Hatta defterin gizli bir Ruby Redfort defteri olduğunu bile anlamıyorlar çünkü kapağında Ruby Redfort yazmıyor. Üzerinde sadece, dokunduğunuzda kaybolan bir sinek var.

Bu, Ruby Redfort'un yaptığı tipik şeylerden biri; gizli fikirlerine dikkat çekmeyi asla istemez. Defterin içinde ayrıca bütün Ruby Redfort kuralları ve bazı yararlı bilgiler var: Acil bir durumun üstesinden nasıl gelinir, kötü birisi tarafından takip edildiğinizde ne yapmanız gerekir, inandırıcı bir uyuma numarası nasıl yapılır, gibi. Defterde harika ipuçları ve zekice öğütler de var. Mesela, Ruby'nin, "**BİRİLERİNDEN BİR ŞEY İSTİYORSAN ASLA ONLARIN KARA LİSTESİNE GİRME**" kuralı. Bu basit bir kuralmış gibi görünüyor ama ne kadar sık unutulduğunu bilseniz şaşarsınız. Ruby Redfort defterime, gördüğüm bütün kuşkulu olayları ve tesadüfen duyduğum ilginç şeyleri yazmaya karar veriyorum. Bu defterden Betty Moody'de bile yok. Okula gittiğimde Betty, "Vay canına, Clarice Bean, çok şanslısın!" diyor.

Sonra bugünkü ikinci iyi şey oluyor: Betty bana kendi rozet yapma makinesiyle yaptığı bir rozet

veriyor. Üzerinde kırmızıyla **CB** yazıyor. Elbette, Clarice Bean demek. Kendine de yapmış, onun da üzerinde Betty P.'nin kısaltması **BP** var. **P.**, Betty'nin göbek adı – yalnızca bir harf, gerçek bir isim değil. Kendisi uydurdu. Tahmin edebileceğiniz gibi Betty rozet fikrini, pantolonuna RR'li bir rozet takan Ruby Redfort'tan aldı. Ruby'nin arkadaşı Clancy Crew'un da **CC**'li bir rozeti var. Hitch rozet takmıyor çünkü rozet, takım elbisenin üzerinde hiç iyi durmaz.

İşte bugünün üçüncü iyi şeyi... Okulumuzda yeni bir öğretmen. Değişim programıyla Trinidad'dan gelmiş. *Biz de onlara* Bay Fellows'u gönderdik. İnsanların değişim programlarına katılmasının nedeni, yaptığınız şeyin aynısını farklı bir yerde yapmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek. Ablam Marcie şu anda bir değişim programıyla

Fransa'da. Fransızca öğreniyor. Ben de böylece, ablanız Fransa'daysa banyoya girme olasılığınızın çok daha yüksek olduğunu öğreniyorum.

Neyse, bizim değişim öğretmenimizin adı Bay nokta nokta – henüz bilmiyorum. Spor ayakkabı giymiş. Herkes ondan söz ediyor. Bazılarımız birkaç haftalığına onun öğrencisi olacak.

Betty'yle ben onu koridorda görünce yanına gidip, “Merhaba, tişörtünüzü çok beğendik,” diyoruz çünkü üzerinde yüzen bir köpek resmi var.

Ben, “Olmadıkolağanüstü güzel,” diyorum.

O, “Teşekkürler **CB** ve **BP**,” diyor.

Komik bir cevap.

“Adınız nedir acaba?” diye soruyoruz.

“**PW** ama Bay Washington da diyebilirsiniz,” diyor.

Çok komik biri galiba.

Aksanlı konuşuyor çünkü Karayipler'deki Trinidad'da doğmuş. Yengem Marguerite de, Al Day'ım ile tanışmadan ve kuzenlerim Yolla ile Noah'ı dünyaya getirmeden önce oralıydı. Şimdi bizim sokakta oturuyorlar. Dedemin en sevdiği kriketçi de Trinidad'lı.

Umarım Bay Washington'ın öğrencisi oluruz. Gerçekten hoş birine benziyor. Tişörtündeki resmin resmini, bana ilginç geldiği için, Ruby defterime çiziyorum.

Öğle yemeğinden sonra Bayan Wilberton, “Bayan Greenford’la birlikte okul piyesi için yetenek sınavı yapacağız. Başrollerden birini isteyenler, öğle yemeği teneffüsünde hazır bulunsun. Sınav bitinceye kadar hangi oyunun sahneleneceğini açıklamayacağız çünkü kimsenin tribünlere oynamasını istemiyoruz.” Çok ama çok heyecanlıyım ve bu sefer iyi bir rol istiyorum.

Geçen yılki oyunda havuç olmuştum.

İki satır sözüm vardı. Biri, “Ben bir havucum”du. Konuşan bir sebzeyi oynamaya meraklı değilim.

Hiç gerçekçi değil.

İnsanların hayal gücüyle tuhaf ve alışılmadık fikirler üretmesine bir şey demiyorum ama bu ilginç bile değildi.

Konuşabilen bir havucun ne söyleyeceğini kim merak eder ki?

Hiç kimse.

Çünkü bir havuç yaşamını yeraltında, karanlıkta geçirir, büyüyüp bir havuca dönüşünce de koparılır.

Anlatılacak neyi var bunun?

Yaşamı hiç ilginç değildir. En fazla bir solucanla karşılaşır, o kadar.

Neyse, Betty Moody ile ben, piyesin nasıl bir şey olduğunu öğrenmeyi iple çekiyoruz. Tek dileğimiz, Bayan Wilberton'ın yazmamış olması. Bayan Wilberton tam bir dans tutkunudur. Ona göre, peynir de olsa eşekarısı da, her rol mutlaka dansla bitmeli.

Yetenek sınavının gerçekten aptalca olduğunu çok geçmeden anlıyoruz. Ormanda büyüyen ağaç olma numarası ve sincap sıçrayışı gibi, görebildiğim kadarıyla oyunculukla uzaktan yakından ilgisi olmayan şeyler yapmak zorundayız. Üstelik kendi halimde aptal bir sincap olmaya çalıştığım sırada, ortada kesinlikle hiçbir neden yokken Bayan Wilberton beni azarlıyor. Bu sınav gerçekten çok sıkıcı ve azıcık bile eğlenceli değil.

Okuldan eve döndüğümde, Minal mutfığa koşarak girip masaya çarpıyor ve bir bardak suyu deviriyor. Annem, “Siz ikiniz bahçeye çıkıp sakinleşinceye kadar koşsanıza,” diyor bize. “Ben zaten sakırım,” deyince de, “Uzun ve yorucu bir gün geçirdim, böyle saçmalıkları kaldıramayacağım bugün,” diyor.

Ne demek istediğimi görüyorsunuz işte – iyi olmaya gerçekten gerek var mı?

Öyle de böyle de başınız derde giriyor zaten.

Bazı günler Kötü başlar ama çok İyi Biter

Bugün Karl okulun ilan tahtasına bir şey yazdı ama her ne kadar bütün sözcükleri doğru yazmışsa da, bu yaptığının pek iyi bir fikir olmadığı anlaşıldı.

Paça ayaklı Bayan Wilberton

yazacaksanız eğer, bunu Bayan Wilberton koridorda dolaşırken yapmamalısınız.

Karl, “Ben yapmadım,” dedi.

Bu da iyi bir fikir değildi çünkü Bayan Wilberton da, “Öyle mi Karl Wrenbury, benim kör ya da çok aptal olduğumu düşünüyor olmalısın,” dedi.

Karl, “Şey, kör olmadığınızı biliyorum,” deyince

Bayan Wilberton, elindeki güzel cezaların

tamamı tükendiği için, hafta sonu uygun bir ceza düşüneceğini söyledi.

Okul piyesinde oynamaya olmadıkolağanüstü hevesliyim ve başrollerden birini istiyorum. Bu yüzden Bayan Wilberton’ın gözüne girip dertten uzak durmalıyım. Ruby Redfort bunu, “GÖZE ÇARPMA, YANİ DİKKAT ÇEKME. HERKES NE YAPIYORSA ONU YAPMAYA ÇALIŞ.” şeklinde anlatıyor.

Bu bir Ruby Redfort kuralı.

Ben de, herkesin *ne yaptığını* görmek için salona göz gezdiriyorum ve Robert

Granger’ın burnuna kalem soktuğunu fark ediyorum. Ona uymamaya karar veriyorum.

Onun yerine, Bayan Wilberton’ın gözdelelerinden biri olduğu için Grace Grapello’yu gözüme kestiriyorum.

Grace Grapello’nun halinden memnun yapmacık sırtışını taklit etmek ne zormuş meğer. Ben de kendi uyumlu yüz ifademi kendim oluşturup, tam konsantrasyonla oturuyorum.

Bunu kaşlarımı biraz çatarak yapıyorum;

böylece Bayan Wilberton, oldukça sıkıcı olmasına karşın söylediklerini dinlediğimi ve çok büyük olasılıkla anladığımı görebilir, herkes görebilir. Gerçi galiba pek işe yaramıyor; daha dört dakikacık bile geçmeden, aniden kornaya benzeyen o sesi duyuyorum: “Clarice Bean, aklımdan neler geçirdiğini biliyorum. Yüzündeki ifadeden, bir işler karıştırdığın belli.”

“Can sıkıntısından transa girdiğim için, ne düşündüğümü ben bile bilmiyorum. Aslında işin kötüsü, hiçbir şey düşünmüyordum,” demek istiyorum. Ama o zaman da, “Biliyordum! Boşa zaman harcıyor, boş gözlerle havaya bakıyorsun. Madem öyle, boş beynini sekiz kere çarpım tablosuyla doldur bakalım,” diyeceğinden eminim. Onun yerine, “Ama Bayan Wilberton, dersinizi **olmadıkolağanüstü** ilginç buluyorum ve anlattığınız ilginç şeylerden büyülenmeye konsantre oluyorum,” diyorum.

Bayan Wilberton,

“**Birincisi**, söylediklerine inanmıyorum. **İkincisi**, **olmadıkolağanüstü** diye bir sözcük yok ve biliyorsun ki kafana göre

sözcük **uyduramazsın**. Hepimiz sözcük **uydursaydık** halimizi nice olurdu sence?” diyor.

Görüyorsunuz işte, bu tartışmayı kazanmam imkânsız. Çıt çıkarmadan oturmalıyım.

Annem beni karşılık vermemeye alıştırmaya çalışıyor. “Karşılık vermemek sana uzun vadede çok şey kazandırır,” dediği için, çok istesem de tek kelime etmiyorum. Piyeste başrollerden biri benim olmalı. Ağzımın fermuarını çekmeliyim. Ruby Redforf bunun için iyi bir taktik bulmuş: Ağzına en büyüklerinden bir çift şeker atıyor. Ama sınıfımızda bir şey yemek yasak, o yüzden ben bu parlak taktiği kullanamam.

Bu arada, bilginiz olsun diye söylüyorum, ne düşündüğümü bilebilen tek kişi aslında annem. Bu konuda gerçekten çok iyi. Ömrünün neredeyse yarısını annelik yaparak geçirdiği için bolca deneyim kazandığını söylüyor. “Annelerin gerçekten iyi yaptığı işlerden biri de zihin okumaktır,” diyor. Ütüyü beceremediğini söyler hep ama zihin okumakta gerçekten çok iyidir.

Öğleden sonra Bayan Wilberton okul piyesinin ne olacağını açıklıyor.

MÜZİĞİN SESİ

Karl **MÜZİĞİN SESİ**'nin sıkıcı bir film olduğunu ve hiçbir şekilde oyunda yer almayacağını söylüyor. Sıkıcı olduğunu ben de biliyorum ama doğrusu pek de aldırmiyorum. Oyunda rol almaya can atıyorum.

Büyük olasılıkla filmi izlemiştir; yılda en az bir kere gösterildiğini söyleyebilirim. Dedem seviyor ama babam film başlar başlamaz bulaşık yıkamaya gidiyor. **MÜZİĞİN SESİ**'ni izlemek zorunda kalmaktansa, kuduz bir köpekle karanlık bir odada üç saat kalmayı yeğlermiş.

Betty, öyküdeki adı Maria olan Julie Andrews'un başrolünü oynamak istediğini söylüyor. Maria, dadıları olduğu yedi tanecik çocuğun babası Yüzbaşı von Trapp ile evlenen güzel sesli bir

rahibe. Çocukların hepsi perdeden yapıma giysiler giyiyor ve gerçekten çok iyi şarkı söylüyorlar. Bense, Yüzbaşı von Trapp'ın büyük kızı Liesl olmayı isterdim. Liesl'in Nazi'ye dönüşen bir erkek arkadaşı var, Nazi olmadan önce postacıymış. Betty ile ikimiz, parka gittiğimiz zamanlar bazen, filmdeki tepeden aşağı koşma sahnesini canlandırırız.

Bunu Karl'a söylemiyorum.

Okuldaki bu sıkıcı günden sonra, Betty ile birlikte tiyatro, dans ve müzik atölyesinde ilk dersimize gidecek olmamız keyfimi yerine getiriyor. Tiyatro stüdyosuna gidiyoruz, orası annemin de yoga derslerine katıldığı yer. Etraf ayak kokularını bastırmak için yakılan tütsüler yüzünden pis kokuyor.

Karl'ı da ikna etmeye çalıştık ama o gelmek istemedi. Olmadığı bir şey gibi davranarak ortalıkta dolaşmaktansa, köpeğiyle birlikte olmayı yeğlermiş. Kesinlikle yanılıyor çünkü

bu gerçekten büyüleyici ve de ilginç bir şeymiş. Öğretmen Czarina, tiyatro yapmayı öğreten gerçek bir tiyatro okulunda okumuş ve burnundaki gerçek hızmayla müthiş etkileyici biri. Pijamamsı bol giysiler ve dans ayakkabılarını andırırsa da dans ayakkabısı olmayan küçük ayakkabılar giyiyor.

Ayakkabılarının üstü pullarla süslü.

Neredeyse her zaman parmak uçlarında yürüyor.

Yarı Pakistanlı. Ama adı Rusça.

C . Z . A . R . I . N . A .

Za-ri-na diye okunuyor. C harfini yazma zahmetine neden katlanıldığı konusunda hiçbir fikrim yok.

Neyse, Betty ve ben, Czarina'nın, gereksiz bir C'yle de olsa harika bir isim olduğunu düşünüyoruz.

Czarina, kim olursa olsun herkese her zaman, "*Canlarım,*" diyor. Oyunculüğün bir sanat olduğunu söylüyor; ama benim yapmaya alışık olduğum ve daha çok keçe ve balık kokan tuhaf

bir yapıştırıcı kullanmakla ilgili olan el sanatına hiç benzemeyen bir sanat. Bize, oyuncuların yaptığını söylediği tüm özel alıştırılmaları yaptırıyor. Özel bir teknikle nefes alıp gerinmeli, söylenmesi gerçekten de zor olan tekerlemeleri hızlı hızlı, tekrar tekrar söylemelisiniz.

"Canlarım, izleyiciyle bağ kurmalı, onları etkilemeli, sizi sevmelerini, sizden nefret etmelerini sağlamalısınız. Sesinizi, bedeninizi, eneyinizi kullanın. Büyüleyin onları ki kaçıp gidemesinler," diyor Czarina.

Dik durup ta ayak bileklerimizden yukarıya doğru derin derin nefes almamız gerekiyor.

"Bütün bedeninizi oksijenle doldurun, oksijeni bacaklarınızda, karnınızda ve parmaklarınızda hissedin."

"Şimdi bir uçtan bir uca süzülün bakalım, yapabiliyor musunuz canlarım?"

Süzülebileceğimi sanmazdım ama böyle anlatınca, yapabilmişim gibi geliyor; çok heyecanlı.

Czarina bize,

"Hepiniz harikasınız canlarım, süzülen harikalar," diyor.

Hiç tahmin etmediğim bir konuda iyi olduğumu fark etmek gerçekten şaşırtıcı.

Czarina diyor ki,

“Evet, yeteneğin

hiç beklemediğimiz bir anda

ortaya çıkışı olağanüstüdür.”

Vay canına! Demek ki, Czarina benim yetenekli olduğumu düşünüyor.

Bazen insanları Tanıdığınızı Zannederken aslında Tanımadığınızı Anlıyorsunuz

Cumartesi günü Betty Moody bize geldiğinde annem vejetaryenler dükkânına gidip biraz tofu almamızı istiyor. Tofu tatsız tuzsuz, solgunca bir peynir.

Dükkâna girdiğimizde, Kurt'ten bir şeyler almayı bekleyen bir sürü kız görüyoruz ve onun bizi fark etmesi için sürekli el sallamak zorunda

kalıyoruz.

Kurt artık epey çekiciymiş, annem öyle diyor. Ne demek istediğini anlayabiliyorum, öncekinden daha iyi görünüyor.

Daha az sivilcesi var ve saçları şekle giriyor.

Kurt üzerinde “Salatalık” yazan

bir tişört giymek zorunda. İşini iyi yapıyor, gerçekten de sorumluluklarının farkında galiba.

Aslında ben de bir işim olmasını çok isterdim. Organik vejetaryen dükkânında çalışmak güzel olmalı çünkü kahverengi kesekâğıtlarına bir şeyler doldurup ağzını kapatmayı severim. Yapılan da bu zaten.

Dükkândaki kızlar kikirdeyip Kurt'e, "Ay Kurt, çok komiksin," diyor.

Kurt gerçekten komiktir ama o kadar da değil. Hatta ben ondan biraz daha komiyim ama kimse benim esprilerime gülmez, Betty bile. Waldo Park da dükkânda. O, dükkânın sahibi ve Betty ile ikimiz, adının kesinlikle film yıldızlarını andırdığını düşünüyoruz.

Çok komik bir adamdır, hep espri yapar ama müşterilerin çoğu onun esprilerini anlamaz çünkü Waldo Park ciddi görünüp komik bir insan olduğunu belli etmeme konusunda oldukça iyidir.

Müşteriler onu genellikle tuhaf bulur. İçeri birisi giriyor, Salatalık'ın düzenli

müşterilerinden. Kışın bile terlik giyer. Waldo Park, "Merhaba Sukie, bugün nasılsın?" diyor.

Sukie, "Boynumda çıkan mantar[✱] dışında iyiyim," diyor.

Waldo Park, "Ye gitsin," diyor.

Ne demek istediğini anladınız mı? Ben anlamadım.

Abimden umudu kesince, o çok sert ve aşırı miktarda tohumdan yapılan ekmeği Waldo Park'tan istemek zorunda kalıyorum. Annem bu ekmeği sevse de dedemle ben çiğnemekte zorlanıyoruz. İşin sırrı, bol su içmek.

Waldo Park, "Dükkân gençlerle dolup taşıyor, kendimi fazlalık gibi hissetmeye başladım... Ne yazık ki sonuncusunu biraz önce sattım," diyor.

Çok haklı. 14-17 yaşlarında kızlardan oluşan bu kadar müşteriyi bir arada hiç görmemiştim. Kurt farkında değil gibi.

O bir balık.

Yani balık burcu, gerçek balıkla ilgisi yok.

✱ Bildiğimiz mantar değil, bir cilt hastalığı olan mantar.

Her şey hangi ayda doğduğunuza bağlı. Şubatta doğduysanız balık burcu olabilirsiniz, büyük olasılıkla biraz hayalperestsinizdir ve konsantre olmakta güçlük çekersiniz.

Bunları burç yorumlarından öğrendim.

Annem, “Kurt tipik bir balık,” diyor. Haklı.

Balık burcu

Gerçekten de biraz balığa benziyor; çoğu zaman balıklar gibi üzgün görünür ve tam da

balıklar gibi, pek konuşmadan usulca gezinir.

Annem tek kelimesine inanmadığını söylese de burç yorumlarını hep okur.

Birisi bir organik turşu kavanozunu düşürüyor, kokusu hiç hoş değil. Betty ile ikimiz, koltuk altı gibi kokan tuhaf bir meyve suyu ile birkaç paket sirkeli cips aldıktan sonra hızlıca tüymeye karar veriyoruz.

Gidip dışarıdaki banka oturuyoruz.

Betty yine Redfort internet sitesi'ne girdiğini, sitede Hollywood filmiyle ilgili çok daha fazla bilgi ve filmde rol alan tüm Hollywood

oyuncularının resimlerinin olduğunu söylüyor. Ruby Redfort dışında en önemli rol, Hitch rolü. Eğer onu tanımıyorsanız, Hitch'in gerçekten şaşırtıcı bir adam olduğunu söyleyebilirim. Ruby'nin bütün gizli ajanlık aygıtlarını o yapar ama herkes onun yalnızca bir kâhya olduğunu zanneder. Evet, o bir kâhyadır ama yalnızca kâhya değildir.

Sabahları Ruby'ye çay getirir, bir yandan da onu kurtarmak için mor helikopterini kullanır. Betty'nin söylediğine göre yeni Hitch tıpatıp eskisine benziyor. Yani hafif kırılmış, düzgün, güzel saçları varmış. Son Hitch'in kaşları da eskisinkinin neredeyse aynısıymış.

İnternette bu kadar çok şey öğrenilebilmesi ilginç. Ben internete çok az giriyorum çünkü bilgisayar Kurt'ün odasında ve Minal ile bana güvenilmez.

Cipsle meyve sularımızı bitirince, Karl'ın görgülü olmayı öğreteceği Tutkal ile dedemi izlemeye gidiyoruz. Tepenin eteğindeki parktalar.

Galiba çok sıkılacağız çünkü konuşmamıza da

yorum yapmamıza da izin yok. Görgü eğitimi sıkıcı bir şey değil mi zaten?

Meğer yanılmışım. Karl, eğitmek konusunda çok iyi. Dedem ve Tutkal da çok hızlı öğreniyorlar. Karl'ın asıl yapmaya çalıştığı, Tutkal'ı insanların üzerine atlayıp çılgın bir köpek gibi havlamaktan vazgeçirmek. Dedemi ise Tutkal'ı kışkırtmaktan vazgeçirmeye çalışıyor.

Karl'dan gerçekten etkileniyorum, dedeme gerçekten kibar davranıyor. Yanlış bir şey yaptığında bile, "Endişelenme, öğreneceksin," diyor.

Hatta bence Karl iyi bir öğretmen olurdu. İkisinin de onu sevdiği görebiliyorum.

Karl bizi fark edince, Bayan Wilberton'ın paça ayaklı gibi yürüyüşünü taklit ediyor. Dedem bile bunu olmadıkolağanüstü eğlenceli buluyor, Bayan Wilberton'ın paça ayaklarını hiç görmemiş. Eğitim bitince Karl da bize çaya geliyor.

Annem bize ilk kez yaptığı *tofu-burger*'lerden ikram ediyor, biraz tuhaflar. Fakat Karl son derece kibar davranıp, tadını ilginç bulduğunu söylüyor.

Annem, "Annen nasıl Karl, köpek gezdirme işi iyi gidiyor mu?" diye soruyor.

Karl da, "İyi. Köpek gezdirme işi gerçekten iyi gidiyor, genellikle beş köpeği birden gezdiriyordu ama Bay Patching'in yaşlı köpeğini çok yaşlı olduğu için uyutmak zorunda kaldılar, artık onu gezdirmiyor," diyor.

Annem, "Annene benden selam söyle, belki okul piyesinde görüşürüz," diyor.

Karl da, "Belki," diyor.

Çaydan sonra ben, o ve Betty, Hollywood'un yeni Ruby Redfort filminden ve filmin ne kadar muhteşem olacağından söz ediyoruz.

"Minicik planör kanatlarıyla uçan Ruby Redfort'u nasıl canlandıracaklarını merak ediyorum," diyorum.

Karl, "Çok kolay. Özel efektler, küçük maketler ve bilgisayar falan kullanırlar," diyor.

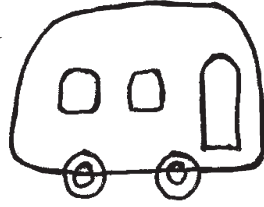
Karl gerçekten her şeyi biliyor.

Betty, "Filmin bir kısmını burada, İngiltere'de çekeceklermiş. Kimbilir, belki de Londra'ya gelirler," diyor.

Betty film yıldızlarıyla ilgili bir program izlemiş,

çekimler sırasında karavanlarda kalıyorlarmış.

“Ben de karavanda kalmak isterdim,” diyorum.

Karl, “Ben eskiden karavanda yaşadım. Buraya taşınmadan önce, babam gitmeden önce yani,” diyor.

“Vay canına, bilmiyordum, ne kadar heyecanlı,” diyorum.

Karl, “Aslında pek heyecanlı değildi, içeriye biraz su giriyordu,” diyor.

Karl’ın babası kamyon şoförüydü ama işten çıkınca keyfi kaçtı. Sonra da çekip gitti ve bir daha da geri dönmedi, nerede olduğunu kimse bilmiyor. Karl sürekli onu aramasını bekliyor. Ama aramıyor.

Karl’la ilgili bilmediğim bir sürü şey ve onun da anlatmak istemediği bir sürü şey var. Anlattıkları ise gerçekten hep ilginç.

Karl Wrenbury çok özel biri.

Onu tanıdığınızı zannederken bir an gelir, aslında tanımadığınızı anlarsınız.

Karl ile Betty gidince anneme, “Sence Karl’ın babası neden kimseye haber vermeden gitti, sence geri gelecek mi?” diye soruyorum.

Annem de, “Bazen insanlar yaşamlarıyla başa çıkamazlar, kafaları karışır ve bir çıkış yolu bulmak zor olabilir,” diyor.

“Peki Karl’ın annesi Bay Wrenbury’yi neden aramıyor? Karl babasını gerçekten özlüyor, annesi neden Karl için onu bulmayı denemiyor?” diyorum.

Annem diyor ki, “Eminim bir nedeni vardır. Belki Karl’ın babasının şu anda ona babalık yapamayacağını düşünüyordur. Bu onun kötü bir insan olduğu anlamına gelmez. İşler her zaman o kadar basit değil.”

Keşke daha basit olsaydı. Bazen işlerin karmaşık bir hal alabileceğini yavaş yavaş öğreniyorum. Gidip televizyonu açıyorum. Ruby Redfort’un

SEN ÖNCE KENDİNE BAK

bölümünün tam ortasına denk geliyorum.

Çok heyecanlı bir yerde, çünkü Ruby Redfort, Marty Stanmore'un partisine müthiş havalı bir davetiye alıyor. Stanmore, Twinford'lu milyoner bir çocuk. Hep harika partiler düzenler.

Ruby davetiye bakarken Clancy Crew, bisikletiyle üzerine doğru geliyor.

"Hey, Marty Stanmore'un partisini duydun mu?"

Herkes davet edilmiş. Bizim edilmememiz sence de tuhaf değil mi?" diye soruyor Ruby'ye.

Ruby önce davetiye, sonra Clancy Crew'a bakınca, Clancy'nin davet edilmeyen tek kişi olduğunu anlıyor. Bu elbette haksızlık çünkü Marty Stanmore, Clancy Crew'u harika biri olduğu için sevmiyor.

Neyse, Ruby çok üzüleceğinden emin olduğu için Clancy'nin bunu bilmesini istemiyor.

O anda Clancy davetiyeyi fark ederek, "Elindeki ne?" diye soruyor.

Ruby Redfort gerçekten çok hızlı düşünüp, "Ne, bu mu? Yeni bir pizzacının ilanı. Pek de iyi görünmüyor, kesinlikle gidilmez," diyor.

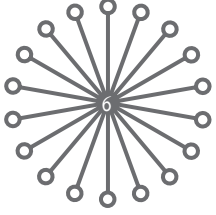
Sonra da gidip davetiyeyi çöp kutusuna atıyor.

Hitch'in Clancy Crew ile Ruby Redfort'u,

Marty Stanmore'un gösterişli partisine götürmek yerine mor helikoptere bindirip helikopterin havalanmasıyla da bölüm bitiyor.

Programın sonunda Ruby, Hitch'e, "Biliyorsun bazen, bildiklerinin bilinmesinin iyi olmadığı durumlarda, bilmemek daha iyidir," diyor.

Galiba ne demek istediğini anlıyorum.

Kesinlikle Düşkırıklığına Uğradığınızda en iyi arkadaşınız adına Mutlu Olmanız zordur

Pazartesi günü tekrar okuldayız. Karl Wrenbury yine o tuhaf ruh hali içinde; azarlanmak için elinden geleni yapıyor.

Komik bile değil.

Aptalca.

Etrafta gezinip herkesin kurşunkalemını ortadan ikiye kırıyor.*

“Neden?” diye sorduğumda, Toby

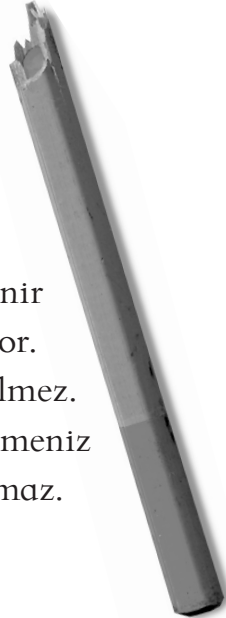
Hawking’i güldürmek için kullandığı o sinir

bozucu ses tonuyla, “Neden olmasın?” diyor.

Onun şakalarına Toby’dan başka kimse gülmez.

Zaten Toby’yi güldürmek kolaydır; ‘kıç’ demeniz bile yeter, hatta bazen buna bile gerek kalmaz.

* Bazen müthiş stresli olduğunuzda kalem kırmak iyi gelir.

Karl böyle şeyler yaptığı sürece onunla konuşma derdine katlanamam.

Bayan Wilberton, halinden son derece hoşnut bir ifadeyle aramızda dolaşırken, “Herkes konuşmayı kesip TASTAMAM hazır olduğunda bir duyuru yapacağım,” diyor.

Elbette herkesin hazır olmasını beklemiyor, asla beklemez, öyleyse neden böyle söylüyor?

“Okul piyesinde rol alacakların listesini hazırladım,” diyor. “Piyeste oynamak isteyen

herkesin iyi kötü bir rolü olacak, **MÜZİĞİN SESİ**nden daha iyilerine layık olduğunu bildiğim Karl Wrenbury de dahil. Senin için üzgünüm Karl ama katılmak mecburi.”

Yani Karl, istese de istemese de katılmak zorunda.

Okul piyesinde yer almak, ilan tahtasına Bayan Wilberton’ın ayaklarının paçaya benzediğini yazmasının cezası.

Listeye bakınca Liesl von Trapp rolü yerine dördüncü rahibeyi oynayacağımı görüyorum.

Kesinlikle düş kırıklığına uğruyorum. Liesl rolünü neden alamadığımı anlayamıyorum, Czarina tiyatroyla kendimi ifade etmede doğal bir yeteneğim olduğunu söylemişti. Ve Czarina gerçek bir tiyatro uzmanı. İyi olduğumu ve kendimi ifade etme konusunda doğal yeteneğimin olduğunu söylüyorsa, haklıdır. O halde neden *rahibelerden birini* oynayayım?

Bir rahibeyi oynamak istemiyorum, güzel bir giysi giymek istiyorum.

Şarkılı bölümlerde yalnızca vokalist olmama izin veriliyor çünkü Bayan Wilberton bana sesimin güzel olmadığını söylüyor. Kulağa hoş gelmeyen, yüksek bir sesmiş. Bu bir iltifat değil.

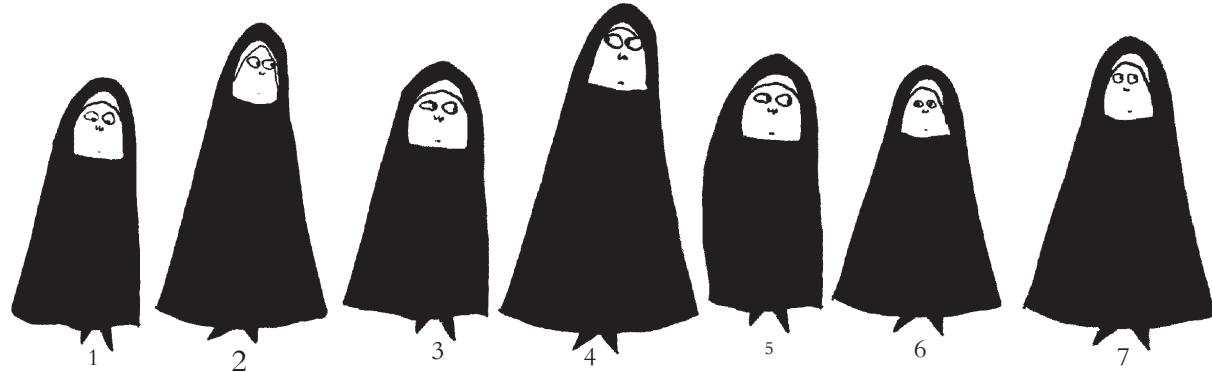
Hep iyi bir şarkıcı olduğumu düşünmüşümdür. Neyse, sis düdüğüne benzer sesi olan insanlar, başkalarına, seslerinin kulağa hoş gelmediğini söylerken dikkatli olmalılar bence.

Liesl rolünü tabii ki Grace Grapello oynayacak. Herkes onun çok güzel ve iyi bir şarkıcı olduğunu düşündüğü için bu rolü aldı.

Sevinçten, step dansı yapıyor.

Betty, von Trapp'ın ikinci çocuğu Louisa'yı oynayacak. Betty adına mutlu olmuyorum ve ona onun adına mutlu olduğumu söyleyemiyorum çünkü Louisa rolünü oynamayı çok isterdim ve kıskançlıktan çatladığım için zar zor konuşabiliyorum.

Ama Betty bana, “Senin rolün çok önemli,” diyor. “Maria’yı kocaman dünyayla buluşturan rahibelerden birisin ve dolayısıyla, Yüzbaşı von Trapp’le karşılaşmasının, sonunda âşık olup onunla evlenmesinin, Nazilerden kaçmasının ve her şeyin nedenisin. İşte bu yüzden, ‘rahibelerden biri’ni oynamak çok önemli bir şey. Oysa Louisa, yalnızca Yüzbaşı von Trapp’ın onca çocuğundan

biri. Hiç olmasaydı kimse yokluğunu fark etmezdi.”

Suzie Woo, Maria olacak.

Karl listeye bakma zahmetine katlanmıyor.

“Tek iyi rol, Yüzbaşı von Trapp rolü. Sıkıcı bir oyunda rol almak zorundaysam, umarım o role seçilmişimdir,” diyor. Herkese emirler yağdırmak istiyor; Yüzbaşı von Trapp çoğu zaman öyle yapar.

Ama Bayan Wilberton, “Karl, Liesl’in erkek arkadaşı olan Rolf’u oynayacak,” diyor.

Karl, “Bu tam bir süt kuzusu rolü!” diyor. Liesl’in elini öpmemeye kararlı.

Yüzbaşı von Trapp’i Robert Granger oynayacakmış.

Ne kadar saçma.

Açıkçası bence iyi bir piyes olmayacak.

Okuldan eve tek başıma yürüyorum çünkü Betty trompet kursuna gitmek zorunda. Betty trompet öğrenmeyi sevmediğini söylüyor, yanakları geriliyormuş.

Ben herhangi bir enstrüman çalmayı bilmiyorum ama galiba yakında öğrenmeye başlayacağım. Kimbilir, belki bu konuda iyiyimdir, belki de müziğe yeteneğim vardır ve denemezsem bunu asla bilemem. O zaman da herkesin tanıdığı bir ünlü olma şansını kaçıırırım. Yazık olur.

Betty, trompet çalıyor diye herkesin tanıdığı bir ünlü olacağını sanmadığını söylüyor.

Artık doğal yeteneğimin ne olduğunu öğrenmek benim için eskisinden daha önemli çünkü oyunculuğumla fark edilmeyeceğim.

Bir şeyler için seçilmemek, bir çocuk için çok yaralayıcıdır – bunu Betty’nin annesi Mol söylüyor. Benim her yanım yara bere içinde.

Eve varınca Ruby Redfort videolarından birini izliyorum çünkü benimkine benzer bir durumda, yani büyük bir düş kırıklığı yaşadığında Ruby’nin ne yapacağını öğrenmek istiyorum.

İzlediğim bölümün adı

O KADAR DA KÖTÜ DEĞİL RUBY.

Ruby'nin hasta olduğu için okulun yüzme yarışmasına katılamamasını anlatıyor. Ruby elbette içlerinde en iyisi, takımın ona gerçekten ihtiyacı var. Ruby altın madalyayı kazanıp her zamankinden daha da fazla ünlü olacaktı ama gördüğünüz gibi her şey ters gidiyor ve bu kesinlikle çok kötü.

Fakat derken, Ruby okulda değil de evdeyken ve görev başında bile değilken, hatta hiçbir şey yapmıyorken, tamamen tesadüfen, ünlü film yıldızı Baker Irving spor arabasıyla evinin önünden hızla geçerken lastiği patladığı için Ruby'nin kapısını çalıp yardım istemek zorunda kalıyor. Baker Irving lastik tamirinden hiç anlamıyormuş. Hitch, Ruby'nin annesiyle babasını Shroedermans'ların öğle yemeği partisine götürmek zorunda kaldığı için evde Ruby'den başka kimse yok.

Bu durumda Ruby elbette Baker Irving'e yardım etmek zorunda kalıyor ve bölüm, Baker Irving'in Ruby Redfort'a yumurtalı ekmek kızartmasıyla son buluyor.

Yumurtalı ekmek, yüzmede altın madalya

kazanmaktan çok daha iyidir.

Bu, gerçek yaşamda asla rastlanmayan, ancak Hollywood yapımlarında görülen tipik bir son. Ruby'nin hiç düş kırıklığına uğramadığını fark ediyorum.

Ruby Redfort için hiçbir şey düş kırıcı değil. Görüyorsunuz, o da bana yardım edemiyor.

Sıkıcı olacak gibi Görünen

bazı şeyler Sandığınız kadar sıkıcı değildir

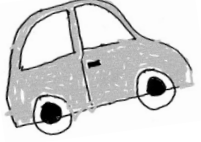
Bugünün her zamanki sıkıcı günlerden biri olacağını düşünerek uyanıyorum ama kahvaltıdan önce kapı çalıyor ve tahmin edin gelen kim. Elbette Ted Dayı'm. İtfaiyede gece vardiyasındaymış, bir şeyler atıştırmak için bize uğramış.

Bunu hep yapar; hiç beklemediğiniz bir anda çıkagelir. Ted Dayı'mın çok sevdiğim yanlarından biri de bu. Neşelenmeye ihtiyaç duyduğunuz zamanlarda onu karşınızda buluverirsiniz. Doğal bir yetenek. Nasıl bildiğini bilmiyorum. Ama biliyor.

“Hey, Clarice B., işte teklifim: Bir fincan çay ve çikolatalı bisküviye karşılık, seni çılgın arabamla okula götürebilirim,” diyor.

Ben de, “Anlaştık,” diyorum. Hızlı yürüyebiliyorsanız, ki ben yürüyebiliyorum, okula gitmek yedi dakikadan az sürüyor. Ama Ted Dayı'mın arabasıyla gitmeyi seviyorum.

Şimdiye kadar gördüğüm en küçük araba ve rengi sarı.

Ted Dayı'm iki metre falan vardır herhalde ama arabası küçücük.

Bisküvi almak için mutfağa gidince, geçen akşam hepsini yediğimi anımsıyorum. “Üzgünüm Ted Dayı,” diyorum dayıma. “Cırcırböceği Minal kesinlikle hepsini yemiş. Bisküvi konusunda biraz açgözlüdür de.”

Okula gittiğimde orada da beni değişik bir günün beklediğini anlıyorum. Sınıfa girdiğimizde öğretmen masasında Bay Washington oturuyor. “Merhaba millet, benim adım Bay Washington. Washington'ın ne olduğunu bilen var mı?” diyor.

Hemen elimi kaldırıp, “Kanada’da bir kasaba galiba,” diyorum.

Daha kimse bir şey söylemeden Grace Grapello araya girip, “Hayır, Amerika Birleşik Devletleri’nin başkenti,” diyor.

Betty Moody de parmak kaldırıp, “Ayrıca Amerika’da bir eyalet ve aynı zamanda bir Amerikan başkanı,” diyor.

Bay Washington, “Evet, doğru. Peki, aranızda benim gibi adının bir anlamı olan var mı?” diye soruyor.

“Benim ikinci adım fasulye anlamına gelen Bean, soyadım da salı demek olan Tuesday, yani haftanın günlerinden biri,” diyorum.

Betty, “Benim soyadım, karamsar anlamına gelen Moody ama ben hiç öyle değilim,” diyor.

Kuzenim Noah, “Annemin adı, bir çiçek adı olan Marguerite. Annem Trinidad’lı. Oraya beş kere gittim, gerçekten güzel bir yer,” diyor.

Ardından Bay Washington ile Noah, Trinidad’la ilgili konuşuyorlar; gerçekten güzele benziyor, belki bir gün ben de oraya giderim çünkü oralı akrabalarım var. Bay Washington ilk adının Phil

olduğunu söylüyor; **F** diye okunmasına karşın **P** ile başlayan bir sözcük. Philip’in kısaltması ve ‘atlara iyi davranan’ anlamına geliyor.

Karl Wrenbury ise, “Benim adım Karl; Bayan Wilberton’ı delirtmenin kısaltması. Ayrıca sık sık Bay Pickering’in odasına gitmek anlamına da geliyor,” diyor. Herkes gülüyor. Bay Washington bile.

Okuldan çıkınca, Bana-Cecil-De Bay Moody’yi görüyoruz, Betty’yi trompet kursuna götürmeye gelmiş.

“Bugün okul nasıldı?” diye soruyor.

Ben, “**Olmadıkolağanüstü** sıkıcı değil çünkü Bay Washington adında yeni bir öğretmenimiz var,” diyorum.

Cecil, “**Olmadıkolağanüstü** ne kadar çarpıcı bir sözcük. Ben de kullanabilirim,” diyor.

Ben de diyorum ki, “Teşekkür ederim ama Bayan Wilberton’a göre bu sözcüğü kullanmamalıyım çünkü onu ben uydurmuşum ve insanlar

ortalıkta dolaşıp kafalarına göre sözcük uyduramazmı?”

Cecil, “Çok saçma. Sözcük sayısı sürekli artıyor ve bu harika bir şey. Her yıl yeni sözcükler türetiliyor,” diyor.

Yazım yarışması için sözcüklerimi çalışmadığımı hatırlıyorum. Birkaç haftam kaldı, tahtada şaşkın ördek gibi kalakalmayı hiç istemem.

Hemen onlarla vedalaşarak evin yolunu tutuyorum. Büyük sözlüğü bulup odama çıkıyorum. Bu sözlükte 90, hatta 95 yaşına kadar yaşasam bile ömrüm boyunca kullanabileceğimden çok daha fazla sözcük var. Nereden başlayacağımı bilmiyorum. **J** harfinde karar kılıyorum çünkü **J** ile başlayan az sözcük olduğu için beni daha az ürkütüyor.

Çok ilginç şeylerle karşılaşıyorum. Örneğin, **Jüt** – *Hindistan ve Bangladeş'te yetişen, lifleri ip yapımında kullanılan bir bitki.*

Jarse – *Esnek dokunmuş ipekli ya da yünlü bir kumaş.*

Jale – *Çiy.*

Daha az yararlı olan bazı sözcükler de buluyorum ve anlamlarını okuduğumda bile ne anlama geldiklerini anlamıyorum. Örneğin, **Jeopolitik** – *Coğrafya, ekonomi, nüfus vb.nin bir devletin politikası üzerindeki etkisi.*

Hiç kullanmayacağımı düşündüğüm başka sözcükler de var.

Juro – *İkinci çağın triasla kretase arasında kalan dönemi.*

En az bir saat 15 dakika **J** çalışıyorum ve çok sayıda sözcüğü **jet** hızıyla öğrendiğimi fark ediyorum. Tek sorun, sözcüklerin nasıl yazıldıklarından çok, hangi anlama geldikleriyle ilgilenmem.

Sonra babam, akşam yemeği saati olduğunu söylüyor.

Aşağı inip, “**Jargon** – *kimi çevrelerin kullandığı özel dil veya söz dağarcığı*– kullanmak istemiyorum ama, akşam yemeği saati mi, yemek saati mi, yoksa çay saati mi? Kullanılması gereken doğru

sözcük hangisi... Jürinizin –seçici kurul– kararını bekliyorum,” diyorum.

Babam bu konuyu düşüneceğini söylüyor.

“Japonya’ya gittin mi hiç?” diye soruyorum ona.

Babam, “Bir kere gitmişim. Kaldığımız otelde jakuzi vardı,” diyor.

“Japonhurması suyumuz var mı? Çok susadım,” diyorum.

Annem, “Yok ama sürahide biraz suyumuz olabilir,” diyor.

“Neden bizde jöle yok?” diyorum.

Annem, “Çünkü jelatinimsi şeyler midemi bulandırıyor,” diyor.

“Sen sevmiyorsun diye biz de mi yiyemeyeceğiz? Çok jakoben –dayatmacı– bir tavır bu,” diyorum.

“Sözlük mü yuttun sen?” diyor.

“Biraz beyin jimnastiği yapıyorum sadece,” diyorum.

Minal, “Annee, Clarice çok sıkıcı olmaya başladı ve dün sen yeme dediğin halde akşam yemeğinden önce bisküvi yedi,” diyor.

“Jurnalcı,” diyorum – birini kötüleyerek

yetkililere, yöneticilere yaranmaya çalışan kimse, demek.

Annem, “Jilet gibi sözler etme kardeşine,” diyor – galiba hiç nazik değilsin demek istiyor.

Ertesi gün piyes provamız var. Konsantre olmakta zorlanıyorum çünkü rolüm çok ama çok kısa olduğu için fazla bir şey yapmam gerekmiyor, eve gitmeyi tercih ederim. Daha öğreneceğim bir sürü J var. Sonra da Y’lere başlayacağım.

Karl sürekli yüzünü gözünü buruşturarak beni güldürmeye çalışıyor. Bayan Wilberton gibi aşağı yukarı hızlı ve kısa adımlarla yürüdüğünü göz ucuyla görebiliyorum. Ben de tam Robert Granger’ın taklidini yapmaya başladığım sırada, Bayan Wilberton, “Clarice ve Karl, birbirinizi bu kadar eğlenceli bulduğunuza göre, bir saati birlikte gözlem altında geçirmek herhalde hoşunuza gider. Seçim sizin,” diye uyarıyor bizi.

Neyse, sonunda provada sıra Karl’a geliyor.

Liesl’in erkek arkadaşı Rolf olmak zorunda. Hiç

mutlu değil. Grace rol gereği onun elini tutmaya çalışıyor ama her seferinde Karl silermiş gibi yaparak elini pantolonuna götürüyor.

Bayan Wilberton, “Karl, Grace’le el ele tutuşman gerekiyor,” diyor.

Karl, “Niye?” diye soruyor.

Bayan Wilberton, “Çünkü erkek arkadaşlar böyle yapar,” diyor.

Karl, “Nereden biliyorsunuz?” diye soruyor.

Şans eseri, Bayan Wilberton piyano taburesini düzeltmekle meşgul olduğu için onu duymuyor.

Sonra Bayan Wilberton, “Rolf, şimdi Liesl’in elini öpmeni ve onu ekseni etrafında döndürmeni istiyorum,” diyor.

Karl, “Şaka yapıyor olmalısınız,” diyor.

Bayan Wilberton, “Kesinlikle şaka yapmıyorum genç adam. Şimdi onu öp ve döndür,” diyor.

Karl’ın gözlerinde muzip bir ifade var, çekip gitmemesine şaşırıyorum.

Bayan Wilberton piyanonun tuşlarına basınca

Karl, Grace’in elini tutup yalıyor. Grace Grapello çığlık atıyor. Hem de öyle bir çığlık atıyor ki kulaklarımdan birinde, hatta ikisinde birden

duyma kaybı yaşamıyordum şaşardım.

Karl, “Sahnedeki bütün okulun önünde bir kızın elini öpmemin imkânı yok,” diyor.

Bayan Wilberton kıpkırmızı kesiliyor.

Kapıyı gösterip,

“Bay Pickering’in odasına,

DERHAL!

MÜZİĞİN SESİ’nde

insanların elini
yalamıyoruz,” diyor.

Eve dönünce biraz daha sözcük çalışmaya başlıyorum. J’leri atlayıp, doğrudan Y’lere geçmeye karar veriyorum. Nedenini sormayın.

Gece de rüyamda, genç bir yak
–Tibet öküzü– canı yoğurt çekince
bir yata binip yola çıkıyor ama
sonunda kendini yosun kaplı bir
yamaçta buluyor.

Bu sözcüklerin hepsinin
ne anlama geldiğini

biliyorum ama hâlâ YOĞURT sözcüğünün nasıl yazıldığını öğrenebilmiş değilim.

Çok ilginç, sözlük okumak hiç de sıkıcı değilmiş. İçinde gerçekten de güzel sözcükler var. Böyle işte, sıkıcı olduğu düşünülen bazı şeyler aslında sıkıcı değil.

Karl, Grace Grapello'nun elini yaladıktan sonra Bay Pickering, Grace'in erkek arkadaşı rolünü oynamasına izin verilemeyeceğini ve yeni görevinin ses efekti yapmak olduğunu söylemiş. Karl bundan çok mutlu.

Betty'lere gidiyoruz ve annesi Mol, Karl'a küçük bir ses kayıt cihazı veriyor. Kayıt cihazı her türden harika sesi kaydediyor ama Karl'ın bunlardan bazılarını ne yapacağından emin değilim.

Pek çoğu **MÜZİĞİN SESİ**'nde kullanılacak gibi değilse de Karl bu tür konularda oldukça beceriklidir, bir şeyler düşünür kesin.

Betty'nin babası Cecil, "Yazım yarışması hazırlığı nasıl gidiyor Clarice?" diye soruyor.

Ben de, "Gerçekten çok çalışıyorum, sözlük okuyorum ama sözcüklerin nasıl yazıldığını bir türlü anımsayamadığım için her zamanki kadar yanlış yazıyorum," diyorum. "Sözcüklerin yazımını bilmediğinizde insanlar sizin pek de zeki olmadığınızı düşünüyor," diye de ekliyorum. Cecil, "Bu doğru değil, bir sürü zeki insan sözcüklerin yazımını bilmez," diyor.

"Kim mesela?" diyorum.

Cecil, "Mesela Einstein.* Pek çok kişinin gelmiş geçmiş en zeki insanlardan saydığı biridir," diyor. Bu kesinlikle doğru. Adını duymuştum. Duymuş olmamın nedeni, zekâsıyla ünlü olması. Demek ki sözcüklerin yazımını bilmemek insanı aptal yapmazmış.

Ruby defterime şunu yazıyorum:

Einstein – bazı sözcüklerin nasıl yazıldığını
bilmeyen akıllı adam

* Einstein – dört işlemde çok iyi olan bir adam. Bilimle ilgili çok zekice bir şey olan $E=mc^2$ formülüyle ünlü.

Cuma günü tiyatro atölyesinde bir sürü tiyatro alıştırmaları, ses egzersizi yapıyoruz ve oyunculuğun sözleri ezberlemekten ibaret olmadığını, yüzümle çok şey yapabileceğimi anlıyorum.

Czarina,

“Canlarım, oyunculuk bütün vücudunuzu ve bütün benliğinizi kullanmayı gerektirir.

Kendinizi kullanın, her santiminizi kullanın, kendinizi bütünüyle kullanın - sizden geriye hiçbir şey kalmadığını görmek istiyorum,”

diyor.

“Oyunculukta yapılması en zor şey,

tepki göstermektir,”

diyor.

Özel ayakkabılarıyla salonda dolaşırken söylüyor bunu ve “tepki göstermek” derken de birden birinin burnunu çimdikleyecekmiş gibi kollarını öne uzatınca, herkes başını eğip sınıyor.

“Göüyorsunuz canlarım, hepiniz nasıl tepki gösterdiniz. Peki ne yapacağımı bildiğinizde de böyle tepki gösterebilir misiniz?”

Şaşımış oynamak şaşımaktan daha zor, öyle değil mi?”

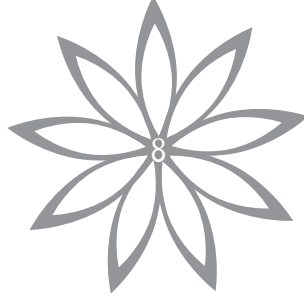
Elbette çok ama çok haklı ve eve dönüş yolunda Betty ile ikimiz durmadan onun hakkında konuşuyoruz. Gerçekten çok hoş biri.

Neşem yerine geldi çünkü artık dördüncü rahibeyi oynadığım zaman, dördüncü rahibenin nasıl biri olduğunu, yani herhangi bir rahibe değil de benim hayal ettiğim bir rahibe olduğunu göstermek için yüzümü kullanabilirim.

Rolümde fazla konuşma olmasa da, bir şeye tepki gösterip karakteri ilginçleştirebilirim.

Yaşam böyle işte – bazen her şeyin sıkıcı olduğunu düşünürsünüz, sonra olmadığını fark edersiniz.

Haklı olmak Haksızlığa uğratabilir

Pazartesi günü yine okula geç kalıyorum çünkü saçım bir türlü şekil almıyor, kendi istediği şekle girmesine engel olamıyorum. Bütün tokalarımı kaybettim. DÖRT HAFTA ÖNCE Ruby Redfort makarnasının arkasındaki kuponları biriktirerek istediğim toka da hâlâ gelmedi.

Özel bir kampanyaydı; ben altı kupon toplayıp 3 lirayla birlikte göndermeliydim, onlar da Ruby'nin taktığının aynısından, üzerinde bir

sinek bulunan Ruby Redfort tokası gönderecekti. Sinekli tokamı 28 günde alacağımı söylemişlerdi ama gelmedi, bir şikâyet mektubu yazmayı düşünüyorum.

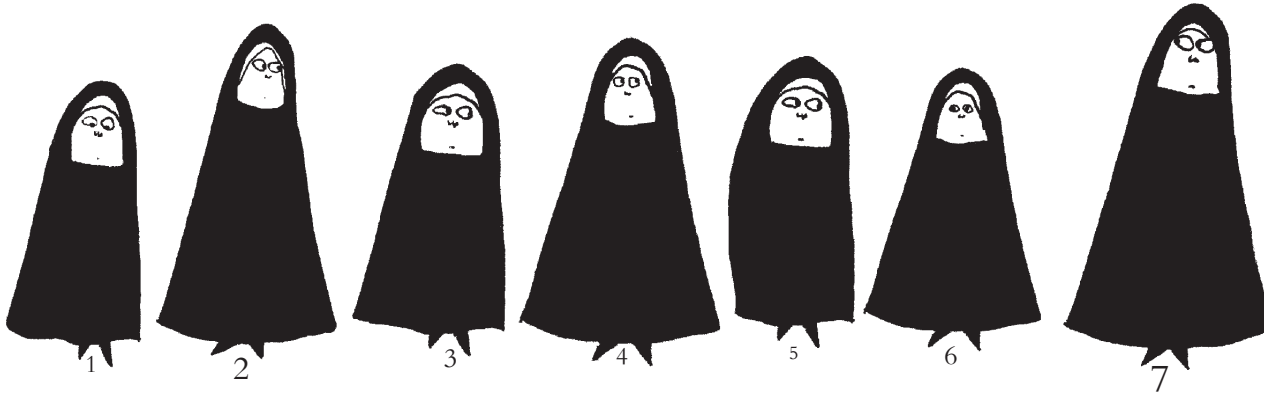
Okula vardığımda, günümün hiç iyi geçmeyeceğini hemen anlıyorum, işler kötüden daha da kötüye gidiyor.

Karl, Yüzbaşı von Trapp sahnede yürürken kaba ses efektleri yaptığı için görevden uzaklaştırılıyor.

Bayan Wilberton beni, kendisinin büyük bir *derrière*'i olduğunu söylerken duyduğu için ben de dördüncü rahibeyi oynamaktan uzaklaştırılıyorum. *Derrière* popo sözcüğünün Fransızcası. Bayan Wilberton'ın büyük bir *derrière*'i var. Bu herkesin kabul edeceği bir gerçek. Ama öyle görünüyor ki en az 18 yaşınıza gelmeden doğruları söylemenize izin verilmiyor.

Doğrular Bayan Wilberton'ın sorumluluğundadır. Neyin doğru olduğunu, neyin olmadığını o söyler.

“Sanırım hepimiz sesini daha az duymayı tercih ederiz madam,” diyor bana. Başkalarına ne düşündüklerini sorma zahmetine katlanmasa da. Artık yedinci rahibeyim ve hiç repliğim yok, hem de hiç.

Bundan sonra **MÜZİĞİN SESİ**'nde yer almasam da olur.

Eğlenmem gerekirken bana hep küçük roller verilmesinden ve beş dakikada bir azarlanmaktan çok sıkıldım.

Teneffüste gidip tek başıma oturuyorum çünkü Betty ortada yok. Trompet çalışıyor.

Yazım yarışmasıyla ilgili içimi kemiren endişe yakamı bırakmıyor. Karl gibi birinin hiç çaba göstermediği halde doğru yazabilmesi ve benim gibi birinin çok çabaladığı halde yanlış yazıp durması kesinlikle haksızlık. Heyecanlı sözcüğünde kaç tane E olduğunu bilmemem benim suçum değil – heyecanlı aslında çok heyecan verici bir sözcük.

Sözlüğüm yanımda olduğu için, Ğ'lere

başlamaya karar veriyorum ve Ğ ile başlayan hiçbir sözcük olmadığını öğreniyorum. Yazımda böyle şeylerle karşı karşıya kalırsınız işte ve bu beni çıldırtıyor.

Demek ki Ğ, bir sözcüğe uygun bir başlangıç değilmiş.

Peki öyleyse neden bu harf var ve neden sözcüklerin olur olmaz yerlerinde kullanılabilir? Üstelik var sandığınızda yok, yok sandığınızda da çoğu kez var.

Günü biraz daha kötüleştiren bir başka şey, öğleden sonra Betty'nin başının derde girmesi oluyor.

Genellikle başı derde girmez çünkü Betty Moody başını hiç derde sokmayan insanlardan biridir. Ama bugün öğle yemeğinden sonra Bayan Wilberton tahtaya bir şey yazınca ve Betty de parmak kaldırıp yazdığı şeyin yanlış olduğunu söyleyince durum değişti.

Bayan Wilberton,

Sahra ölu

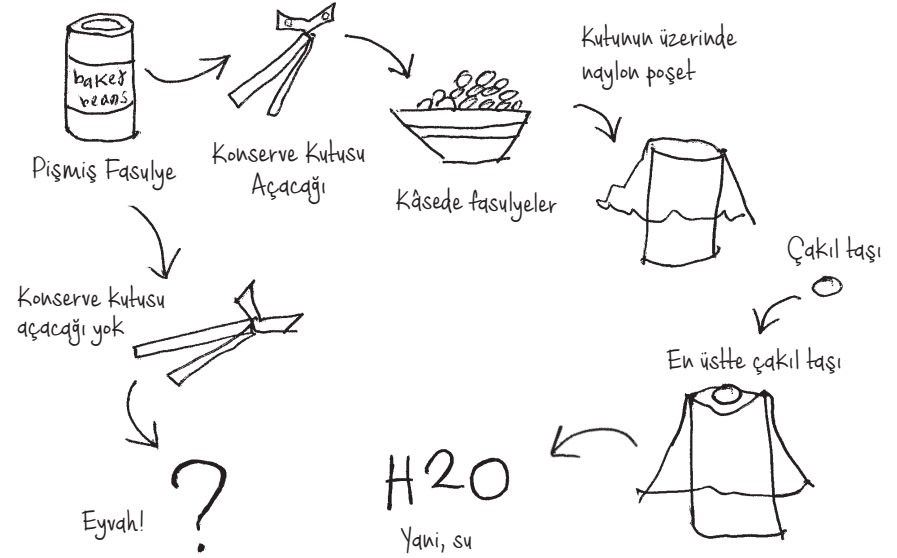
yazmaya çalışıyordu. Sahra ölu kuru bir yer ve her şey ama her şey kumdan yapılmış.

Yanınıza en az iki bidon su almadan oraya gitmemelisiniz, yoksa içiniz kurur, hatta belki de ölürsünüz.

Gerçi benim bu tür olağanüstü durumlarda hayatta kalmakla ilgili bir kitabım var. Bir ölde tek başınıza susuz kalırsanız, yanınızda mutlaka eski bir fasulye konservesi kutusu olmalı, diyor kitap. Kutunun içi boş olacak; acil durumda pişmiş fasulyeleri çabucak yiyebilirsiniz.

A değilseniz de başka bir şeye boşaltıp daha sonraya saklayın. Konsere kutusu açacağını unuttuysanız ne yaparsınız bilmiyorum.

Neyse, yapmanız gereken, gece olunca konsere kutusunun ağzını bir naylon poşetle kapatıp üstüne de küçük bir çakıl taşı koymaktır. Sabah uyandığınızda, sihir gibi, kutuda su bulursunuz. Bu nasıl oluyor bilmiyorum ama mutlaka bilimle bir ilgisi vardır.

Neyse, Bayan Wilberton tahtaya yanlışlıkla Sahra Gölü yazdı. Bu daha sulu bir şey çünkü  yerine G yazarsanız GÖL olur.

Ayrıca gerçekte böyle bir göl yok. En azından ben bir Sahra Gölü olduğunu sanmıyorum. Varsa da bahse girerim kurudur.

Yazım yanlışının söylenmesi Bayan Wilberton'ın hoşuna gitmedi. Böylece de sadece haklı olduğu için Betty'nin başı derde girdi.

Demek ki haklı olmak bazen haksızlığa uğratabiliyormuş.

Okuldan eve yürürken Betty, Ruby Redfort internet sitesi'nde okuduğu bir şeyi anlatıyor.

“Polisiye öykü yarışması varmış, farklı bir dedektif yaratmak gerekiyormuş. Biz de kendi polisiyemizi yazmalıyız Clarice.”

“Bu pek kolay değil bence Betty,” diyorum.

“Neden?” diyor.

“Ruby Redfort çok zekice bir fikir, ben o kadar zekice bir şey bulamazdım. Şimdiye kadar okuduğum en zekice kitap ve de çok komik,” diyorum.

Betty, “Kitabevlerinde, hatta süpermarketlerde satılan onca kitabı düşünsene. Yazması zor olsaydı o kadar çok kitap olur muydu?” diyor.

Doğru bir noktaya parmak bastı. Betty Moody böyledir işte, çok mantıklı şeyler düşünür.

Eğer bu konuda haklıysa ve kendi çöksatar

polisiye öykümüzü yazabileceksek, sözcükleri doğru yazmayı öğrenmem şart.

Eve dönünce yazım çalışmaya devam ediyorum.

Merhaba sözcüğünde **H** olup olmadığını hatırlamaya çalışırken kapı çalıyor.

Gelen Karl; dedemle Tutkal'ı eğitime götürecekmiş. Ben de onlarla birlikte gideceğim çünkü Karl gelebilirsin diyor ve eğitimi izlemek gerçekten eğlenceli.

Karl çok heyecanlı. Nefes nefese, elinde bir parça kâğıt sallıyor. Üzerinde bir numara yazılı. “Ne olduğunu tahmin et!” diyor.

“Üzerinde telefon numarası yazılı bir kâğıt parçası,” diyorum.

Esprime gülme zahmetine bile katlanmadan hıphızlı konuşmaya devam ediyor.

“Tahmin et bakalım ne oldu. Annem cüzdanını getirmemi isteyince çantasında cüzdan aramaya başladım, birden içinden adres defteri düştü ve **D** sayfası açıldı.

Babamın adı **D** ile başlıyor – **Damon**.

Kasten bakmadım, orada açık bir şekilde duruyordu ve babamın numarasıydı, ben de

annemin haberi olmadan numarayı yazıverdim. Annem bilmiyor, sakın kimseye söyleme, asla, ciddiylim.”

“Söylemem, söz. Ama annen babanın numarasının onda olmadığını söylememiş miydi? Babanın nereye gittiğini kimsenin bilmediğini sanıyordum,” diyorum.

Karl, “Annemin niye öyle söylediğini bilmiyorum ama bu hafta sonu onu arayacağım ve her neredeyse gidip onunla birlikte yaşayıp yaşayamayacağımı soracağım,” diyor.

“Vay canına, gerçekten heyecan verici,” diyorum.

Karl, “Biliyorum,” diyor.

Ben, “Acaba neden annen, babanın numarasını bildiğini söylemedi?” diyorum.

“Bilmiyorum ama onunla birlikte yaşamak gerçekten güzel olacak,” diyor.

“Peki ya hayır derse, o zaman ne yapacaksın?” diyorum.

“Hayır DEMEYECEK,” diyor.

“Diyecek demiyorum, yalnızca eğer derse ne yaparsın demek istiyorum,” diyorum.

“Bak, sana iyi bir şeyler anlatmaya çalışıyorum.

Babamın telefon numarasını buldum ve onunla birlikte yaşamaya GİDECEĞİM,” diyor.

“Biliyorum, biliyorum, bu gerçekten güzel bir haber, babanın numarasını bulmuş olman kesinlikle iyi bir şey. Yalnızca annenin sana neden söylemediğini merak ediyorum,” diyorum.

Karl, “BABAMI TANIMIYORSUN bile. BABAM onunla birlikte yaşamamı ELBETTE ister. Neden istemesin?” diyor.

“İstemeyecek demiyorum, yalnızca ya istemezse diyorum.”

Karl, “Neden böyle olmak zorundasın?”

Biliyordum, SENİNLE konuşmamalıydım, sen de DİĞERLERİ gibisin,” diyor.

Sonra koşup gidiyor.

Kendimi kötü hissediyorum çünkü yalnızca doğru şeyi söylemeye çalışıyordum, ama belki de yanlış şeyi söylemişimdir. Artık emin değilim.

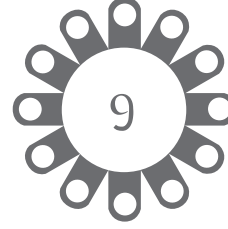
Karl’ın annesinin, babasının telefon numarasını bildiği halde Karl’a söylememesi tuhaf.

Görüyorsunuz, bir nedeni olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Belki de Ruby’nin dediği gibidir, “Bazen bilmemek

daha iyidir – bildiklerinin bilinmesinin iyi olmadığı durumlarda.”

Görüyorsunuz işte, yalnızca, yerimde olsa Ruby'nin de söyleyeceği bir şeyi söylüyordum. Ve Ruby genellikle haklıdır. O halde neden kendimi bu kadar kötü hissediyorum?

Bazen kendinizi iyi hissedeceğinizi düşünmezsiniz ama birden her şey Değişir

İnsanın düş kırıklığını ve yaşadığı kötü olayların etkisini atlatabilmesi ne kadar hayret verici. Bunu sağlayan, insan beyni ve onun gizemli bir şey olması. Bir keresinde televizyondaki bir adam **insan beyni gerçek bir bilgisayardan daha karmaşıktır** demişti. Bazen bundan kuşku duyuyorum. Robert Granger'la karşılaşıyorsanız siz de kuşku duyardınız.

“Beyin olağanüstü, dâhice bir şeydir,” diyordu adam.

Bu doğru; beyni *anlamak çok zordur*. İnsan bir dakika önce kendini kötü hissederken bir dakika sonra umut dolu olabiliyor.

Beyin aynı anda bu kadar şeyi nasıl düşünebiliyor?

Bellek, beyinden daha da şaşılabilir bir

şey. Nasıl işlediğinden emin değilim. Bazen içi tamamen boş oluyor.

Geçen salı sosis yediğimiz gibi şeyleri anımsamayı tercih edip çarpım tablosunda sekizleri anımsayamamasının nedeni bir sır.

Benim belleğim bana, Bayan Wilberton'ın dişine takılan ıspanağı ve geçen hafta bütün sınıfın önünde kayıp düşmemi, külotumun görünmüş olma olasılığını anımsatmayı yeğliyor.

Tiyatro atölyesinde Czarina diyor ki,

*“Yararlı bilgi’ saydığınız şeyler
oyunculüğünüz için oldukça
yararlı olabilir.”*

Ve şunu da söylüyor:

*“Canım, herkesin önünde kayıp düşmek
güzel bir şeyin başlangıcı
da olabilir.”*

Sonra da,

*“Bu tür deneyimlerden yararlanmalısın,
bunlar oyunculuğun gıdasıdır,
yeteneğini besler, yaz bir kenara,”* diye ekliyor.

“Yapmak istediğim son şey, nasıl kayıp düştüğümü ve külotumun görüldüğünü daha fazla insana anlatmak,” diyorum. En kötüsü, külotum kesinlikle utanç vericiydi; üzerinde küçük bir maymun resmi vardı. Bu hiç bana göre değil çünkü ben normalde aptalca külotlar giymem. Babaannem işte tam da bu yüzden, böyle bir felaketten sakınmak için, her günün en iyi külot günü olması gerektiğini söylüyor.

Neyse, Czarina diyor ki,

*“Bu tür anılar yararlıdır çünkü iyi bir
oyuncu olmanın sırrı, örneğin bütün sınıfın önünde
yere düşüp bundan utanmanın nasıl bir şey
olduğunu anlamaktır.”*

*Canım, bu türden ne kadar çok deneyim
yaşarsan hayal etmekte, fikir üretmekte
ve canlandırılmada o kadar iyi olursun.”*

Eve giderken, yedinci rahibenin bütün sınıfın önünde rezil olup olmadığını merak ediyorum. Acaba bir gün bütün sınıfın önünde düştüğü ve herkes maymunlu külotunu gördüğü için mi

rahibe olmaya karar vermiş? Bunu Ruby Redfort defterime yazıyorum.

Sanırım yedinci rahibeyi gerçekten tanımaya başladım. Biraz dördüncü rahibeye benziyor ama tam da aynısı değil, onu farklılaştırdım ve galiba onu başarıyla canlandıracağım.

Bay Washington'ı tekrar görünce ona bellek hakkında sorular soruyorum çünkü bütün sözcüklerin nasıl yazıldığını anımsamayıcı çok istiyorum. Tabii başka şeyleri de.

Yararlı olabilecek şeyleri.

Örneğin, anımsamanıza gerek olmadığını düşündüğünüz, yararlı olacağını sanmadığınız ama birden yararlı olduklarını fark ettiğiniz şeyler vardır.

Dokuz kere sekizin, dokuz kere sekiz kaç ise o ettiğini, ya da İstanbul'a yürüyerek gitmenin ne kadar süreceğini* bilmek gibi.

* İstanbul 2497 kilometre uzaktadır. 1 kilometre, hızlı yürürseniz 15 dakikacık sürer. Demek ki İstanbul'a 37455 dakikada gidirsiniz. Ama mola verip bir şeyler içmeyi unutmamalısınız, yoksa susuzluktan ölürsünüz.

Bir de, anımsanması hoş olduğu için anımsanması hoş olan şeyler vardır – örneğin şiirler. Ya da sırf bilinmesi hoş olduğu için, örneğin Japonya'daki bir dağın adı.

Babam her şeyi anımsayan insanlardan biri.

Ona her şeyi sorabilirsiniz, yanıtını bilir.

Bilmese de mutlaka bir yanıt bulacağını söyler.

“Şansımı deniyorum, neden olmasın?” der.

BİLDİĞİNİZ BİR ŞEYİN NE ZAMAN İŞE YARAYACAĞINI ASLA BİLEMEZSİNİZ

bir Ruby Redfort kuralı. Bu, daha çok öğrenmek için iyi bir gerekçe. Ama ne kadar çok bilirim bileyim hep unutuyorum.

Bay Washington, “İşin sırrı, belleğimizi çalıştırıp eğitmek,” diyor. “Vücudumuzun herhangi bir yeri için egzersiz yapmak gibi, belleğimizi geliştirmek için de yapabileceklerimiz var.”

“Gerçekten hoşuna giden bir şeyi ezberlemeye çalışmakla başlayabilirsin. Bir şiir, şarkı ya da köpek cinsleri olabilir örneğin,” diyor.

“İşin sırrı, ilgini çeken bir şey bulmak. Gerçekten ezbere söylemek istediğin bir şey var mı Clarice?” diyor.

Ben, “Şey, tuhaf ama **MÜZİĞİN SESİ**’ndeki Liesl rolünün tamamını neredeyse biliyorum. Tesadüfen, Grace provalarda tekrarlararken dinleyerek öğrendim,” diyorum. Bay Washington da, “Belki de bu rolü oynamak istediğin içindir, zihnin bu yüzden ilgilenmiştir. O halde neden bütün rolü tam olarak öğrenmiyorsun? Kesinlikle iyi bir pratik olur,” diyor. Sanırım haklı, belleğimi çalıştırmalıyım. Aklıma Karl’ın dedemle Tutkal’ı çalıştırması geliyor. Acaba o kadar kolay olacak mı?

Cumartesi günü için bir planım yok, sallana salana Salatalık’a doğru yürüyorum.

Hava çok sıcak. Birkaç sinek dışında sokağımız bomboş. Köşeyi dönüp Susam Park Caddesi’ne girince, insanların parkta balık istifi gibi yığıldığını görebiliyorum. Salatalık güzel ve serin. Üstelik Kurt ve orada çalışan öteki kız dışında kimse yok. Kurt beni gördüğüne gerçekten sevinmiş gibi görünüyor, hatta beni adı Kira olan o kızla tanıştıyor. Kira saçlarını fularla toplamış, İspanyol paçalı bol bir pantolon giymiş, kaşında da bir küpe var. Küpe çok rahatsız edici görünüyor ve Kira onu durmadan çeviriyor. Kurt ile birlikte, birbirlerine söyledikleri her şeyin komik olduğunu sandıkları bir ruh hali içindeler. Dükkânda, birbirlerinin pantolonlarına fiyat

etiketi yapıştırmak için kovalamaca oynuyorlar.

Oyunları bitince Kurt, “Sokağımızda ne var ne yok?” diye soruyor.

“Yalnızca birkaç vızıldayan sinek,” diyorum.

Kira bunu çok komik bulup, “Vay, kız kardeşin amma komikmiş adamım,” diyor.

Galiba New York’lu.

Bana aslında meyve suyu olmayan, daha çok sarı suya benzeyen bir içecek veriyor; sanki dükkân tadı var.

Kira, “İçinde bir sürü Çin baharatı var, detoks* yapıyorsan tam isabet,” diyor.

“Detoks yaptığımdan pek emin değilim,” diyorum çünkü detoksun ne olduğunu bilmiyorum, ama çiş renginde olsa da o şeyi içiyorum.

Ruby Redfort defterime bir not yazıyorum.

Eve gidince sözlüğümden detoks sözcüğüne bakmalıyım.

Gevezelik ederek çok güzel zaman geçiriyoruz

* Detoks – vücudunuzu kötü ıvır zıvırdan kurtarmaya yardım eden tedavi.

ve çok yüksek olduğu için hep istediğim şeyi yapmama, tezgâhtar taburesine oturmama izin verip bana giymem için Salatalık tişörtlerinden

birini getiriyorlar. Gerçekten dükkânda çalışan biri gibi görünüyorum.

Sonra içeri aniden bir sürü kız giriyor.

Hepsi hızlı ve oldukça yüksek sesle konuşup kıkırdıyorlar. Taze sıkılmış meyve suyu alıp alamayacaklarını soruyorlar. Ama Kira’ya değil, Kurt’e. Kurt de şaşırılmış gibi.

Kira bu durumdan hiç hoşnut görünmüyor. Ona tek kaşımı kaldırıp bir bakış atıyorum, o da bana aynı bakışla karşılık veriyor. Kendime dondurucudan saf meyveli, katkısız bir çubuk dondurma alıp parasını tezgâhın üzerine bırakıyorum.

“Hoşça kal Kira, hoşça kal Kurt,” diyorum.

Ama Kurt duymuyor.

Kira, “Yine beklerim evlat,” diyor. Bu tam da Ruby Redfort’un söyleyeceği türden bir şey. Sokak boyunca mangolu çubuk dondurmamı emerek yürüyorum.

Mangoyu severim. O kadar çok severim ki ondan vazgeçebileceğimi hiç sanmıyorum.

Sonra kimi görüyorum dersiniz?

Karl Wrenbury'yi.

“Merhaba Karl,” diye bağıyorum. Ama o beni duymuyor. Ben de tekrar bağırap el sallıyorum ama inanamıyorum, yine duymuyor. Bunun üzerine peşinden koşup onu kolundan yakalıyorum ve o,

“Beni YALNIZ bırak lütfen,”

deyip yürümeye devam ediyor.

Ben, “Karl, benim, Clarice Bean,” diyorum.

“Ee?” diyor ve ben böyle davranmasına şaşıyorum.

“Arkadaş olduğumuzu sanıyordum,” diyorum.

O da, “Ama YANILMIŞSIN,” diyor.

Ağzım balık gibi açık, donup kalıyorum.

Yürüyüp gitmesini izliyorum. Sonra ayağım kaldırıma takılıyor, çubuk dondurmam düşüyor ve terlik giydiğim için ayak parmağım kanıyor.

Annem, “Asla terliklerle koşma,” der ve çok haklı.

Ayak parmağım acıyor ama öylesine şaşkınım ki pek hissetmiyorum. Asfaltın üzerinde eriyen çubuk dondurmamı izliyorum, bitmesi pek uzun sürmüyor ve ansızın beliriveren bütün karıncalar eriyen şekeri bir havuz gibi kullanmaya başlıyorlar.

Ağlamak istemediğim için başımı yukarı kaldıramıyorum; çubuk dondurma havuzunda yüzen karıncalara bakıp duruyorum, eğleniyormuş gibi görünüyorlar.

Derken birden ayaklarım yerden kesiliyor, yükselmeye başlıyorum. Bunu yapanın kim olduğunu gayet iyi biliyorum.

O asla merhaba ya da normal bir şey söylemez.

Sizi havaya kaldırıp uçurmayacak tek kişi varsa o da babamdır, böyle şeyleri hiç sevmez. Dedem de yapmaz çünkü güçsüzdür ve kaburgasını kırabilir.

“Ted Dayı, beni yere indir,” diyorum.

Aslında beni yere indirmesini istemiyorum ve bunu ikimiz de biliyoruz.

Ted Dayı'm, “Biliyorsun, öylece durup karıncalara bakılacak bir gün değil,” diyor.

“Biliyorum,” diyorum.

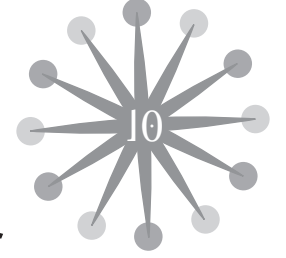
“Güzel, o halde sinemaya gidelim,” diyor.

Böylece sinemaya gidiyoruz ve gerçekten iyi vakit geçiriyoruz. Sinema güzel ve serin, hem de

neredeysi boş. Film kaybolmuş bir balık ve onu bulmaya çalışan babasını anlatıyor. Sonunda ne olacağını tahmin etmenize karşın, oldukça iyi. Bana Karl'ı düşündürüyor çünkü babasının onu aramaya gelmemesi gerçekten tuhaf. Ama Karl Wrenbury'nin artık arkadaş olmadığımızı söylemesinden ne kadar endişe duymuş olursam olayım, Ted Dayı'mla birlikteyken bütün kaygılar uçup gidiyor. Görüyorsunuz, sizi Ted Dayı güldüremezse, hiç kimse güldüremez. Ama dayım gittiğinde evde yine Karl'ı ve söylediklerini düşünmeye başlıyorum. Kendimi kötü hissediyorum, babam 'yemek vakti' dediğinde de aç falan değilim.

Bazen Bilmemeyi Tercih edeceğiniz şeyler Vardır

Ertesi gün televizyon izliyorum. Clancy Crew ile Ruby Redfort okuldan sonra gizlenip, kuşkulu davranışları ve garip olayları gözlüyorlar. Elbette Twinford'da bolca kuşkulu davranış ve garip olay mevcut. RUBY: Hey Clance, buna bir bakar mısın? Ruby aslında bir dürbün olan özel güneş gözlüğünü Clancy'ye uzatıyor, Clancy de gözlüğü takıyor. CLANCY: Hey, Bugwart'la konuşan, şu süperzekâlı Barney Herbert değil mi? RUBY: İnansan iyi edersin ahbab. Oturup izlersen insanlarla ilgili epey şey öğrenebilirsin. CLANCY: Haklısın, iki gözümle görmesem inanmazdım.

RUBY: Vapona Bugwart bilgisayar delileriyle arkadaşlık etmeye başladı mı, bir şeyler peşinde demektir.

CLANCY: Nereden biliyorsun?

RUBY: O hep öyledir. Bahse girerim ya bilgisayarını kullanmak ya da yeni bisikletini ödünç almak istiyordur. Ortada bir neden yokken Barney Herbert'a yalakalık yapmayacağından emin olabilirsiniz.

Tam o sırada, Clancy ile Ruby iyice dalmışken, yanlarına usul usul siyah bir araba yaklaşıyor. Arabayı fark etmiyorlar çünkü çok dalmışlar ve bu, gizli ajanların asla yapmaması gereken bir şey.

İşte bakın, ne oldu.

Ruby Redfort kendi altın Ruby Redfort kurallarından birini, **BÜYÜK BİR ŞEY OLURKEN KÜÇÜK ŞEYLERLE OYALANMA** kuralını çiğnedi. Ve bu da, parlak bir dâhi olan Ruby Redfort gibi birinin bile bazen hata yapıp en önemli şeyleri unutabildiğini kanıtlıyor.

Kendi başıma gözlem yapmaya, yani birilerinin bir şey yapmak üzere olup olmadığını görmek için etrafı izlemeye karar veriyorum.

Ruby defterimi alıyor, bir sandalye çekip evin önüne oturuyorum.

Böylece sokağımızda olup biten ilginç şeyleri görebileceğim.

Çok sıcak bir gün ve 22 dakika sıcakta kavrulduktan sonra, önümden yalnızca ayağı aksayan cılız bir kedi geçiyor. Clancy Crew'la birlikte oturuyor olsam hiç canım sıkılmazdı.

O, harika bir arkadaş ve bana Karl Wrenbury'yi hatırlatıyor. Keşke Karl gelip yanıma otursa, ama artık benimle konuşmuyor.

Evet, konuşmuyor.

Bayan Stampney dışarı çıkıp sofraya bezini silkelerken, "Annen öylece kapının önünde oturduğunu biliyor mu?" diye soruyor bana.

“Boş durmuyorum, etrafı izliyorum,” diyorum.
“Her şeye burnunu sokan bir park bekçisi gibisin,” diyor.
“Sözlerinizi aynen iade ediyorum,” diyorum.
Bunu fısıldayarak söylüyorum çünkü isteyeceğim son şey Bayan Stampney’in kuyruğuma takılması. Özellikle de gözlem yaparken.
Hitch her zaman, “Ruby, halktan insanların dikkatini çekme. Yoksa maskeni düşürürler,” der.
Ruby çabuk öfkelenir ve çoğu kez, insanlara neyin ne olduğunu anlatmaktan kendini alamadığı için başı derde girer. Bu konuda Ruby ile biraz birbirimize benziyoruz.
Bayan Stampney tekrar içeri girip tül perdenin arkasından çaktırmadan beni izliyor. Ben de, sanki tül perdenin arkasından izlediğini fark etmemişim gibi davranıyorum.
Bu bir Ruby Redfort kuralı: **DÜŞMANIN BİLDİKLERİNİ BİLDİĞİNİZİ DÜŞMANIN BİLMESİNE ASLA İZİN VERMEYİN.**
Bilmiyormuş gibi davranmak, sandığınızdan çok daha zor bir iş.
Robert Granger’ın yüksek sesini duyabiliyorum.

Evlerimiz yan yana. Bahçelerindeki çocuk havuzunda oynuyor, hoplayıp zıplayışını bu kadar duyurmasa şaşardım. Robert Granger’la konuşmak istemesem de çocuk havuzuna girmeyi çok istiyorum çünkü gerçekten ıstakoz gibi kızardım ve her an aşırı ısınıp abuk sabuk konuşmaya başlayabilirim.
Dikkatli olmazsanız sıcaklık insanı o hale getirebilir.
Sıcaklık ayrıca insanları çıldırtabilir.
Bu ihtimalden sakınmak için hemen önlem almaya karar veriyorum. Bahçeye inip duvarın üzerinden sesleniyorum. “Merhaba Robert Granger, bir çocuk havuzu mu bu?”
“Hayır, gerçek bir dalış havuzu*,” diyor.
Dalış havuzu değil ama o havuza girmek istediğim için bir şey demiyorum.
Bu yüzden, “Ya, ne güzel. Bir dalış havuzuna hiç girmedim,” diyorum.
“Girmek ister misin?” diyor.
Elbette isterim, yoksa onunla konuşmazdım.

* **Dalış havuzu** - genellikle Hollywood’da rastlanan, serinlemek için yapılmış özel bir küçük havuzdur. Yani Robert Granger’ın bahçesindeki minicik, kıyırık havuz değil.

Çok hevesli değilmişim gibi, “Olur, neden olmasın, yalnızca birkaç dakikalığına,” diyorum. Hemen mayomu giyip arka duvardan tırmanınca, cup, havuzun içindeyim.

Beş dakika keyfini çıkarıyorum ama serinler serinlemez, buraya gelmekle hata yaptığım kafama dank ediyor. Havuzun içine çişini yapmış bile olabilir.

Şansıma annem, “Clarice, Betty telefonda,” diye çağırıyor.

“Üzgünüm Robert ama gitmeliyim,” diyorum.

“Hemen geri gel, olur mu,” diye bağıyor.

Kendimi azıcık kötü hissediyorum çünkü hemen geri gelmeyeceğimi biliyorum, elimden geldiğince hızlı bir şekilde Betty'lere gideceğim.

Betty, Ruby Redfort internet sitesi'ne girmiş, çok heyecanlı. Siteye yazar Patricia F.

Maplin Stacey'le ilgili tonlarca yeni bilgi eklemişler ama hâlâ çok eski bir fotoğrafı duruyor, oysa biliyoruz ki 72 falan gibi bir yaşta.

Kitaplarında kullandığı Ruby Redfort Şifresi'ni* de

* Ruby Redfort Şifresi'nde kötü = tapyoka, çünkü tapyoka korkunç bir tatlıdır. Güzel = pizza, çünkü pizza lezzetlidir. Dert = pis köpek, çünkü pis köpekler güzel kokmaz.

siteye koymuşlar – böylece nasıl konuşacağınızı öğrenebiliyorsunuz.

Başlangıçta gerçekten karmaşık görünür ve öğrenemeyeceğinizi düşünürsünüz ama sonra nasıl kullanıldığını ve nasıl oluşturulduğunu anlarsınız. Yalnızca sözcüklerin anlamlarının değiştiğini fark edersiniz.

Tamamen yeni bir dile benzese de Betty ile ikimiz bu dili öğreneceğiz. Böylece birbirimizle gizli konuşabiliriz, başkaları konuştuğlarımızı anlamaz.

İnternet sitesini tıkladığınızda Hitch'in sesi duyuluyor. “Ne mutlu sana, başardın evlat.”

Bu, kitapta hep söylediği bir şey.

Sesi duyulan, yeni Hitch. Hollywood'lu olanı. Adı George Conway.

Betty, “Bak, filmde rol alacak yeni Ruby Redfort'un resmi bile var,” diyor.

Biraz bana benziyor ama benden daha enerjik ve saçları daha az dolaşık. Adı Skyles Summer.

“Keşke benim adım da Skyles Summer olsaydı, benimki hiç yıldız adı gibi değil. Skyles Summer diye birinin bir Hollywood filminde yer alma

olasılığı, Clarice Bean Tuesday diye birinden çok daha fazla,” diyorum.

Betty, “Bence Clarice Bean Tuesday çok güzel bir isim. Bir yazarı ya da organik keki andırıyor,” diyor. Haklı olabilir, belki o kadar da kötü bir isim değildir.

İsimler ilginç şeyler. Evet, onlar da birer sözcük ama birisi hakkında farklı düşünmenizi sağlayabilirler.

Bay Washington da buna benzer şeyler söylemişti. İsimler farklı farklı anlamlar taşır ve bazen kulağa nasıl geldiği önemlidir. Tanımadığınız birinin adı hoşunuza giderse, en azından başlangıçta onu biraz seversiniz.

Adları ciciyse, biraz cici olmalarını beklersiniz. Clancy Crew gibi havalı bir adları varsa, havalı olmalarını beklersiniz.

Birinin az rastlanan bir adı varsa, onu anımsamanız daha olasıdır.

Adlar çok önemlidir.

Yani, Hogtrotter adını duyduğunuzda, onun hoş bir tip olmayacağını bilirsiniz.

Bay Washington’ın adı bende Washington’a gitme

isteği uyandırıyor çünkü onu seviyorum ve bir başkent olan Washington’ı da sevip sevmeyeceğimi merak ediyorum.

Benim adım biraz tuhaf, o nedenle insanlar beni kolayca anımsayabilir.

Bu iyi de olabilir, kötü de.

Duruma göre değişir.

Clarice Bean’den daha fazla seveceğim bir ad düşünmeye çalışarak Betty’lerden dönüyorum ve aniden, Susam Park Caddesi’ndeki bir telefon kulübesinden yükselen bir bağırıtı dikkatimi çekiyor. Tam önünden geçmek üzereyken kulübenin kapısı hızla açılıyor ve Karl Wrenbury koşarak dışarı fırlıyor.

Bir saniyeliğine dönünce beni görüyor, ben de onu görüyorum. Neredeyse ağlayacak gibi. Bunu gördüğüm için benden nefret edeceğinden eminim ve bir şey söylemeyi düşünmüş olsam bile söylememe fırsat vermeden hızla koşup uzaklaşıyor.

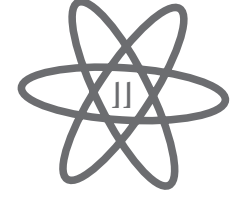
Yere yırtılmış kâğıt parçaları saçılmış.

Parçaları toplayıp birleştirdince ortaya 0627445869 numarası çıkıyor. Numaranın altına bir de gülen surat çizilmiş. Ne olduğunu biliyorum. Karl'ın babasının numarası bu.

Bazen insanların Bildığınızı asla Bilmeyeceği şeyler vardır

Pazartesi günü Karl Wrenbury, merhaba demek şöyle dursun, yüzüme bile bakmıyor. Bu durum beni çok üzüyor. İyi ki ilk ders Bay Washington'ın. Bay Washington, herkesten kafasının içinin resmini yapmasını istiyor. Kafamızın gerçek içini, beyin ve diğer kıvrımlı şeylerle nasıl göründüğünü, demek istemiyor. Çizmimizi istediği, kafamızda dolaşan düşünceler ve bilgiler ile bıkkın, öfkeli, neşeli ya da sıkkın olduğumuzda hissettiklerimiz. Resim yapmak gerçekten güzel çünkü resim yaparken yanlış ya da doğru diye bir şey yok. Bay Washington, hiçbir konuda kesinlikle yanlış

ya da kesinlikle doğru olmadığını düşünüyor, özellikle de kafanızdan geçenleri anlatmak söz konusu olduğunda.

“Bazen bir hata, bir şeyi nasıl yapmanız gerektiğini gösterir size. O halde, hatanızın yanlış olduğu söylenebilir mi?” diyor.

Kesinlikle haklı.

Bir hata neden bir hata olsun ki?

Bir keresinde muhallebi yaparken muhallebiyi yanlışlıkla fazla kaynatıp fokurdattım ve çok ısındı, yemeye çalıştığım da ise karamelaya dönüşmüştü. Kaynatırken hata yapmasaydım, bunun olacağını bilemezdim.

Sürekli bir şeyler öğreniyoruz.

Bay Washington bunu söylüyor.

Ne demek istediğini anlıyorum. Durmadan öğreniyorum.

Sokakta yürürken öğreniyorum, hatta uyurken de öğreniyorum çünkü kafamdan bir sürü şey geçiyor.

Bayan Wilberton’ın dersinde sıranın altından Ruby Redfort okurken bile bir şeyler öğreniyorum.

Bay Washington diyor ki, “Okuyup yazmak

güzelidir, iletişim kurmamıza yardım eder. Ya, sayılar olmasaydı ne yapardık? Hesap yapmak için her zaman hesap makinenize güvenemezsiniz.”

Bu doğru, çünkü sayılar olmasaydı kaç yaşında olduğumuzu bilmezdik ve hesap makinesi bozulduğunda toplamaları kafamızdan yapmamız gerekir.

Bay Washington, “Çok önemli başka şeyler de var ve bunların birçoğunu tesadüfen öğreniyoruz,” diyor.

Birçok şeyi tesadüfen fark ettim ve sürekli öğreniyorum.

Bay Washington’ın dersinde de bir şey öğrendim: Yıldızlar hep orada ama biz onları yalnızca karanlıkta görüyoruz.

Bir şeyi de tesadüfen keşfettim: Bulutlu bir günde bile güneşten yanabilirsiniz.

Bay Washington’a diyorum ki, “Bay Washington, kesinlikle anlatmak istediğim şeyler var ama sözcükleri doğru yazmayı bilmek her zaman işe yaramıyor. El ve el gibi sözcükler var; bunlar aynı görünüyorlar ama anlamları aynı değil.

Hangisinin hangisi olduğunu nasıl anlayacağız?
Gerçekten çok karmaşık.

Bu sözcüklerden biri *bir organımız*, diğeri *yabancı* demek. Bir de *yanak* ve *yamak* gibi sözcükler var. *Bir harfi* yanlış yazınca bambaşka bir sözcüğe dönüşüyorlar.”

Bay Washington diyor ki, “**CB**, iyi bir konuya değindin. Biliyorum, karmaşık görünüyor ve gerçekten kolay değil ama yazım, bir sürü gizli kuralı olan bir tür şifre gibi düşünülebilir. İşin püf noktası, şifreyi çözmek ve kuralları anımsamanın yollarını bulmak.

PASTANE sözcüğünü düşünelim. ‘Hadi PASTANEye gidip bir TANE pasta alalım’ cümlesini örneğin. Yapmamız gereken tek şey, TANE sözcüğünün, PASTANE sözcüğü içinde olduğunu anımsamak.

KULAKLIK sözcüğüne gelince; arkasına LIK takılmış KULAKtır KULAKLIK. Kulağınıza takmanız gerektiğini anımsarsanız, KULAKLIK sözcüğünü yazımını hiç unutmazsınız.

YÜKSEK sözcüğüne ne dersiniz? Karl, bugün gömlek giydiğini görüyorum. BİR yakası –yani

bir Y– ve iki kolu –yani iki K harfi– var, o halde gömleğinizi düşünürseniz, YÜKSEK sözcüğünde kaç Y ve kaç K olduğunu hep hatırlarsınız.”

Bu çok yararlı bir bilgi. Ruby defterime bir pasta, bir kulak, bir yaka ile iki kolun birer resmini yapıyorum.

Yazımı bir şifre olarak düşünmek, aklıma Ruby’yi getiriyor. O tonlarca şifre biliyor. Hepsini nasıl öğrendiğini merak ediyorum. Ben yalnızca birini öğrenmeye çalışıyorum. Ve bana kesinlikle çok karmaşık geliyor. Sözcüklerin nasıl yazılacağına karar veren kişi olsaydım, daha iyisini yapardım. Örneğin, ÖĞRETMEN neden ÖRET MEN diye yazılmaz ki?

Salı günü Bay Washington yazım yarışması için bize yardım etmeye çalışıyor ve tahtaya şu cümleyi yazıyor:

**BAĞDEM YEYEN SEKİZ GEGEDAN
HEYCANLA ŞİĞİR OKURKEN Bİ
TANESİ AACA DOORU GİTDİ.**

Sonra, “Bu sözcüklerden bazıları doğru yazılmış, bazıları yanlış. Kim gelip bu cümledeki yazım yanlışlarını benim için düzeltir?” diyor.

Bir sürü kişi parmak kaldırıyor ama Bay Washington, Karl Wrenbury’yi seçiyor.

Karl’ın bunu yapmak istemesine şaşırıyorum, normalde yanıtı bilse bile parmak kaldıracak biri değildir.

Ama yazım konusunda gerçekten iyidir ve cümleyi şöyle düzeltiyor:

**BADEM YİYEN SEKİZ GEGEDAN
HEYECANLA ŞİİR OKURKEN BİR
TANESİ AĞACA DOĞRU GİTTİ.**

Bay Washington, “Çok güzel Karl, hatta neredeyse kusursuz, yalnızca bir harfi kaçırdın.

Diğer yanlışı bulan var mı?” diyor.

Bay Washington’a gergedanları tanıdığımı, içinde gizli bir R harfi olduğunu söylemek için parmak kaldırıyorum.

Her gece baktığım gergedan posterimden ötürü bildiğim bir sözcük bu.

Karl sözcükleri gerçekten doğru yazabiliyor ama R’yi ben biliyorum, o bilmiyor.

Söylemeye çekiniyorum, söylersem Karl artık beni sevmez. Fakat bir yandan da insanların GERGEDAN’ın yazılışını bildiğimi bilmelerini de istiyorum.

Bay Washington sonunda beni fark ediyor ve, “Evet CB, bize Karl’ın hangi sözcüğü gözden kaçırdığını söyleyebilir misin?” diyor.

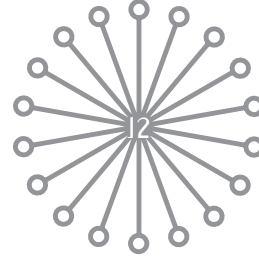
Tam cevap vermek üzereyken... okul görevlisi Bay Skippard kapı aralığından başını uzatıyor.

“Herkesin bilgisine, yarından itibaren arka bahçe kullanılmayacak, çatıyı onaran inşaatçılar oraya geçecekler. Yani yarından itibaren bahçe kapalı. Lütfen bisikletlerinizi bisiklet parkına bırakmayın, yoksa birkaç hafta onlardan ayrı kalırsınız.”

Sonra gidiyor.

Sonra zil çalıyor.
Sonra herkes gidiyor.
Ve yazımla ilgili bildiğim tek şeyi söyleyemiyorum.

**Bazen öylece
Durup Olanları
İzlemek zorunda
kalırsınız**

Bayan Wilberton bize ‘hafta sonum’ adlı bir ev ödevi verdi. Hafta sonu, yani geçen hafta sonu yaşadıklarımızı yazmamızı istiyor. Karl yazmayacağını söylüyor. Bayan Wilberton, “Neden?” diye soruyor. Pazar günü telefon kulübesindeki halini anımsıyorum ve bunun Karl’ın yazmak isteyeceği bir şey olmadığını biliyorum. Karl, “Çünkü bu benim özel hayatım ve hiç kimse benim ne yaşadığımı bilmeyecek,” diyor. Bayan Wilberton, “Komik olma, herkes gibi sen de yazacaksın,” diyor. Karl, “Bana yazdıramazsınız,” diyor.

Bayan Wilberton, “Göreceğiz Karl Wrenbury,” diyor.

Zil çalıyor ve Karl hışımla sınıftan çıkıyor, Bayan Wilberton arkasından bağıyor, “Annemi çağıracağım.”

Karl da bağırarak, “İYİ ŞANSLAR,” diyor.

Bayan Wilberton bağıyor,

“Karl Wrenbury, yarın ödevinle gelsen iyi edersin, yoksa başın büyük derde girecek genç adam...”

CİDDİYİM.”

Karl dönüyor ve yüzünü görüyorum.

Bayan Wilberton’ın yerinde olmak isteyeceğimi sanmıyorum.

Yine Betty’lere çaya gidiyoruz. İkimiz de Karl’ın ne yapacağını çok merak ediyoruz çünkü kesinlikle bir şey yapacağını düşünmeden edemiyoruz. Benim bir şey yapıp yapmamam gerektiği konusunda emin değilim. Bilirsiniz işte, onu durdurmak için.

Fazla ileri gitmeden.

Ama Karl artık beni dinlemiyor.

Eve girdiğimizde mutfağa koşup kendimize sandviç hazırladıktan sonra televizyonu açıyoruz çünkü televizyonda Ruby Redfort oynuyor.

Hem Ruby için hem de yaptığı dedektiflik araştırmaları için izliyoruz bu diziyi.

Ruby Redfort televizyon dizisinin her bölümünün heyecanlı olması ve Ruby Redfort’un içinde bulunduğu zor durumdan nasıl kurtulacağını tahmin etmenin olanaksız oluşu hoşuma gidiyor.

Çoğu kez bütün bölümü bir sandalyenin arkasında ya da bir mindere yapışarak izliyorum.

Oysa işler ne kadar ürkütücü ya da feci olursa olsun Hitch her zaman sakin kalır, taralı saçları asla bozulmaz. Bir de Ruby her bölümde gözlüğünü kaybeder, Hitch de hep bir şekilde gözlüğü bulur.

Beni Duyabiliyor musun Clancy Crew?

adlı bu bölümde Clancy Crew bisikletle bir yere gidiyor çünkü Ruby'den, "Eski hangarda buluşalım," diye bir mesaj almış. Ama mesaj Ruby'den değil, yalnızca Clancy öyle olduğunu sanıyor. Aslında kötü adam Vikont Kontu'nun mesajı.

Ruby telsiz kumanda merkezinde, Vikont Kontu'nun hazırladığı korkunç plan konusunda Clancy'yi uyardıya çalışıyor.

Ruby telsizi alıp, "Clance, beni duyuyor musun? Tehlikedesin, geri dön, fazla uzaklaşma. Tamam," diyor.

Clancy ise telsizi Hogtrotter tarafından devre dışı bırakıldığı için yanıt vermiyor.

Ruby iyice çaresizliğe kapılıp, "Clancy, beni duyabiliyor musun? Beni duyabiliyor musun Clancy?" diyor.

Clancy hangara girerken, bir şeylerin yolunda gitmediğini, telsiz bağlantısını kaybettiğini fark ediyor ve kapıya bakarak, "Neredesin Ruby? Hadi ama, neredesin?" diyor.

Ruby, Hitch'e dönüp, "Beni duymuyor, ona

ulaşamıyorum. Telsizini neden kapatmış? Kurallardan birinin de **TELSİZİNİ ASLA KAPATMA** olduğunu bilmesi gerekirdi," diye yakınıyor.

Hitch endişeli görünüyor, kaşlarından biri hafifçe düşüyor –Hitch'in endişelendiği böyle anlaşılır– ve, "Ya telsizini kendisi kapatmamışsa? Ya başka biri kapatmışsa?" diyor.

Hitch, Ruby'ye, Ruby de Hitch'e bakıyor. Ardından Ruby önündeki ekrana dönüp, "Soğukkanlılığını koru sevgili arkadaşım Clance, aptalca bir şey yapma," diyor.

Clancy hangarda tek başına duruyor –en azından bir elin gölgesini görene kadar biz tek başına olduğunu sanıyoruz– ve kendi kendine, "Ah Ruby, keşke burada olsaydın, ne yapacağını bilirdin," diyor.

Sonra Hitch ekrana bakıp, "Kımıldama evlat, seni oradan çıkaracağız," diyor.

Ruby'nin ne yapacağını bilmeseniz de bir şeyler yapacağını bilirsiniz. Dizi bölümleri tam da böyle anlarda biter ve siz sonrasında yaşanacakları öğrenmeye can atarsınız.

Bittikten sonra Betty Moody, yazmamızı istediği polisiye öyküden söz ediyor.
Ben yapabileceğimden o kadar emin değilim ama Betty annesi Mol'e fikrini soruyor.
Mol hayatını kitap yazarak kazanıyor.
Betty, "Mol, sence Clarice'le ben bir kitap yazabilir miyiz?" diyor.
Mol, "Tabii, herkes kitap yazabilir ama önemli olan iyi bir kitap yazmaktır. Asıl mesele bu," diyor.
Betty, "Sence iyi bir kitap yazabilir miyiz?" diyor.
Mol, "Anlatacak bir şeyiniz varsa ve ilgi çekici bir şekilde anlatmanın yolunu bulursanız elbette yazabilirsiniz," diyor.
Betty, "Öyleyse bu evet demek! Anlatacak bir sürü şeyimiz var, hem de bir sürü. Ayrıca Clarice Bean ve ben kendimizi hep ilginç buluruz, başka insanların da bizi ilginç bulacağından eminim," diyor.

Eve dönerken, Mol'ün yazmakla ilgili söylediklerini düşünüyorum. Yaşamımda heyecan

verici hiçbir şey olmasa da, anlatacağım şeyler var. Sanırım yaptığım sözlük çalışmasıyla sözcükleri doğru yazmayı da öğreneceğim. Bütün okulun önünde rezil olmamak için çok çalışıyorum. Ruby Redfort hep, "Aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin," der.
Ruby'nin bu yanını seviyorum, asla pes etmiyor. Denemekten korkmuyor. Çok akıllı, iyi bir koşucu, güzel bir kız ve aynı zamanda komik de. Salatalık'a giden ve Kurt'ün eğlenceli olduğunu zanneden kızlara benzemiyor. Bahse girerim eğer Ruby Redfort Salatalık'a gitseydi Kurt, Ruby'nin şakalarına gülerdi.
Eve yürürken mecburen okulun önünden geçiyorum ve düşüncelere dalmışken tuhaf bir ses duyuyorum.

Sanki bir yılan ya da saç spreyi sesi.

Okul duvarının ardından geliyor. Arka bahçede birileri olmalı. Peki neden?
Ne yapıyorlar orada?

Oraya nasıl girdiler?

Bunları defterime daha sonra yazacağım çünkü kilidini açmaya zamanım yok, olayı kaçırmak istemiyorum.

Neler olduğunu öğrenmeyi çok istediğim için, öne doğru azıcık çıkık duran tuğlaların kenarlarına basarak tırmanıyorum. Duvarın üst kısmına tutunmayı başarinca, diğer tarafı görebileyim diye kendimi yukarıya çekmeye çalışıyorum ama birden ayağım kayıyor, dizim duvara sürtününce de panikliyorum, defterim elimden kayıp diğer tarafa düşüyor.

Bir süre hiçbir şey duymuyorum. Derken teneke, kutu ya da teneke, kutumsu bir şey yere düşüyor.

Ardından hızlı bir koşuşma duyuyorum.

Demek ki kesinlikle yılan değil.

Dizime bakıyorum, kopacakmış gibi görünüyor, gerçekten kanıyor.

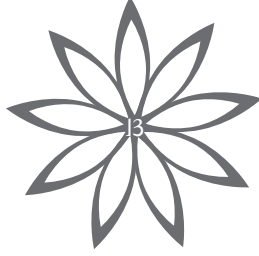
Topallaya topallaya da olsa yürümek zorunda kalacağım çünkü ne yardım isteyecek bir telsizim ne de beni yerden kaldırıp limuzine koyacak bir Hitch var.

Arka bahçedekilerin kim olduğunu ve ne yaptığını asla öğrenemeyeceğim.

Tabii yarın bir ipucu bulamazsam.

Artık bir defterim olmadığı için, gördüklerimi yazamam da.

Bazen işlerin İyiye Gitmesini istersiniz ama Kötüye Gider

Elbette ertesi gün okula koşarak gidiyorum çünkü defterimi kimse görmeden bulmam lazım. Anahtarı sağ salim boynumda olsa da çalınmasını göze alamam. Biliyorsunuz, o herkesin isteyeceği türden bir şey. Yani baştan çıkarıcı. Fakat arka bahçeye geçmeye çalıştığımda karşıma bir çit çıkıyor ve Bay Skippard'ın sözlerini o zaman anımsıyorum. İnşaatçıların geleceğini söylemişti. Beklemek zorundayım, başka şansım yok. Belki de Ruby defterimi bir daha hiç göremeyeceğim. Kimbilir... Öğle yemeğinden sonra işler iyice ters gidiyor ve gerçekten kötü bir şey oluyor. Her şey Bayan Wilberton'ın, "Umarım kimse

'hafta sonum' ödevini getirmeyi unutmamıştır çünkü herkes sırayla sesli okuyacak," demesiyle başlıyor. Bunları söylerken de, boncuk gözlerini Karl Wrenbury'den ayırmıyor.

Karl kollarını kavuşturmuş oturuyor, çantasını bile açmıyor.

Bayan Wilberton yanına gelince, "Hadi Karl, seninle başlayalım," diyor.

Karl, "Hayır," diyor.

Bayan Wilberton, "Senin arkadaşlarından farkın ne?" diyor.

Karl, "Farkım yok," diyor.

Bayan Wilberton, "Tamam o halde, seninle başlayacağız," diyor.

Karl, "Peki, hiçbir şey okumayacağım çünkü yazmadım," diyor.

Bayan Wilberton, "İçtenlikle dilerim ki yanlış duyuyorumdur, çok kesin bir biçimde yazmanı istediğimi anımsar gibiyim," diyor.

Karl, "Bana özel hayatımı yazdırtamazsınız, yazmayacağım," diyor.

Bayan Wilberton, "Sana ne diyorsam onu yapacaksın genç adam," diyor.

Karl,

**“Özel işlerim konusunda
sizinle konuşmak
istemiyorum,
her şeye burnunuzu sokmaktan
VAZGEÇİN, sizden
nefret ediyorum, bu okuldan
NEFRET EDİYORUM,”**

diyor.

Ardından da kendini bütünüyle kaybedip
çıldırıyor, masasındaki her şeyi yere atıyor,
sandalyesini fırlatıyor ve durmadan çığlık atıyor.

Kimseden çıt çıkmıyor.

Bayan Wilberton’ın yüzü sapsarı. Biraz titreyerek,
“Derhal kes şunu Karl,” diyor ama çok yüksek
sesle değil, çünkü çok şaşırılmış gibi görünüyor.

Karl saçlarını yolarak durmadan, “Hiç kimse
benim özel işlerimi bilmeyecek, hiç kimse. Kimin
yaşadıklarımı bileceğine ben karar veririm.

Bunlar beni ilgilendirir, sizi değil,” diyor.

Bayan Wilberton paniğe kapılıp sınıftan çıkıyor,
bir dakika sonra da Bay Washington’la birlikte
geri geliyor.

Bay Washington sakince yürüyüp, “Hey Karl,
neden dışarı çıkmıyoruz?” deyince birden
bağırışlar kesiliyor.

Karl ona bakıp tamam anlamında başını sallıyor
ve Bay Washington, Bayan Wilberton’a, “Onu
buradan götüreceğim,” diyor.

Bayan Wilberton başıyla tamam diyor. Belki de ne
söyleyeceğini bilemediği için.

Onlar giderken, kimseden çıt çıkmıyor. Biraz
sonra Bay Pickering gelip, “Bu olanların nedenini
bilen var mı?” diye soruyor.

Ben bir şey söylemiyorum, ağzımı kapalı
tutmalıyım. Karl Wrenbury’yi neyin delirttiğini
biliyorum bilmesine ama bana anlatmamamı
söylemişti, ben de anlatmıyorum.

Keşke anlatabilsem.

Çünkü kimse anlatmazsa ona kim, nasıl yardım
edilebilir?

Bazı şeyler Doğrudur ama Tamamen Doğru değildir

Bay Pickering, Karl Wrenbury'ye son uyarı cezası verdi.

Artık dönüşü yok.

Bay Washington elinden geleni yapmış ama olmamış.

Bayan Marse ile Bayan Wilberton konuşurlarken duydum.

Yani Karl en ufak yanlışında okulumuzdan ayrılmak zorunda kalacak. Bu beni üzüyor çünkü Karl artık benimle arkadaş olmamaya karar vermiş olsa da onsuz okulun tadı kaçır.

Eve gelince hemen televizyonu açıp Ruby Redfort'u izlemeye başlıyorum.

Çay saatine daha var ama benim karnım zil çalıyor – gerçekten çok acıktım. Midem o kadar gurulduyor ki, bir çitin arkasına gizlenmiş de birini izliyor olsaydım karnımdan yükselen sesler beni ele verirdi. Ruby işte bu yüzden sırt çantasında hep bir Ruby çöreği taşır. Bu çörekler “oldukça besleyicidir, açlığı giderir” –reklamlarında öyle deniyor– ve bizim markette de satılıyor. Annem, ticari çöp olduklarını, yalnızca ambalajına para verildiğini söyler ve almama pek izin vermez. Ambalajını seviyorum, o çöreklerin hoşuma giden yanı bu. Üzerinde Ruby Redfort olan hemen her şeyi satın alabilirim.

CESARETİNİ YİTİRME AHBAP

adlı bölümde Ruby, Clancy Crew'u kurtarmaya çalışırken kendini çok zor bir duruma soktu. Vikont Kontu köpekleri üzerine saldı ve daha da kötüsü, roket motorlu özel yapım bisikletinin lastiği patladığı için, bisikleti bırakıp çılgınlar gibi koşarak kurtulmak zorunda.

Ruby Redfort okulundaki en hızlı koşucu olabilir ama bir köpektен daha hızlı koşabilir mi? Yanıt, hayır çünkü bunu hiç kimse yapamaz, sanmıyorum – karşınızdaki bir sosis köpek* olmadıkça.

Köpeklerden saklanmanın da hiçbir yararı yok çünkü onları bilirsiniz... iyi koku alırlar ve nerede olursanız olun, bir akarsuda koşsanız bile koklaya koklaya sizi bulurlar.

Karl Wrenbury, bir köpeği atlatmak istiyorsanız farklı kokularla kafasını karıştırmalısınız, diyor.

O zaman neyi kovaladıklarını şaşırırlarmış.

Söylemesi kolay ama yapması zor.

Şansına Ruby de bunu biliyor ve yanına

* Sosis köpek (Gerçek adı: Dakhund) – Ayaklı bir sosise benzer. Eşyaları koklamada iyidir ve diğer köpekler gibi kötü kokmaz.

aldığı kokulu çoraplarını yanlarından geçen bir karacanın üzerine atıyor. Köpekler Ruby zannettikleri karacanın peşinden gidiyor. Sonra Ruby hemen çalı kokulu özel parfümünü çıkarıp her yerine sıkıyor ve etraflarındaki yeşilliğin bir parçası gibi kokuyor.

Şaşırtıcı fikirler derken neyi kastettiğimi görüyorsunuz. Bunları yapmak benim aklıma gelmezdi.

Ruby köpeklerin arkasından, “Koklayın onu şapşallar,” diye bağırıyor.

Ruby Redfort’u izlemeyi seviyorum, onu izlerken kendimi tamamen kaptırıyorum. Sanki ben Ruby’ymişim gibi hissediyorum.

Kendimi, “Hey, kardeş” ve “Tam bir can sıkıntısı” gibi şeyler söylerken buluyorum.

Muhteşem bir konuşma tarzı var. Ben de kendimce onu kusursuzlaştırmaya çalışıyorum.

Önceki gün Betty’lerden eve döndüğümde babam gözlüğünü takmış gazete okuyor, annem örgü örüyor, Minal ise tuvalet kâğıtlarıyla bir şeyler yapıyordu ve ben, “Ne bu, deliler evi mi?” dedim.

Babam gazeteden başını kaldırıp bir kaşını düşürerek, “Bravo sana EVLAT,” dedi. “Hitch’in ünlü hitabını bildiğini bilmiyordum,” dedim.

“İşte EVLAT, her gün YENİ bir şey öğreniyorsun,” dedi. Hitch de tamı tamına bunu söylerdi.

“ÇOK haklısın,” dedim. Clancy Crew da tamı tamına bunu derdi.

Annem, “İnansan iyi edersin ahbab,” dedi.

Ruby Redfort da tamı tamına bunu derdi.

Minal, “Siz neden söz ediyorsunuz?” diye sordu.

Elma kurdu kardeşimden tamı tamına bunu beklerdim.

Neyse, oturmuş Ruby Redfort izlerken, reklam arası verildiğinde eve kulak kabartıyorum.

Bazen televizyon izlerken en gizli şeyleri öğrenebilirsiniz çünkü kimse sizin dinlediğinizi düşünmez.

Köpeğimiz Tutkal ile konuşan dedemi duyuyorum. “Biraz et ister misin? Bahse girerim istersin, değil mi? Evet, istersin. Her birinden biraz keserim, kimsenin ruhu duymaz. Sen

söylemezsen ben de kimseye söylemem,” diyor. Sonra büyükçe bir köpeğin büyük bir lokmayı yiyiş sesini ve terlik giyen birinin terlik sesini duyuyorum.

Tekrar reklamları izlemeye dönüyorum. Ruby makarnalarının reklamı oynuyor – hepsi de Ruby Redfort’un söyleyeceği sözcükler şeklinde makarnalar. ‘Hadi canım!’, ‘dalkavuk’ ve ‘şapşal’ gibi şeyler.

Bilirsiniz, Ruby’nin kâhyası Hitch çok gizli bilgileri bazen çubuk makarnayla yazar. Anne babası, Ruby’nin gizli ajan hayatından tamamen habersizler.

Akşam yemeğinde annem, “Epeydir Karl’ı ortalıkta görmüyorum, ne yapıyor bugünlerde?” diye soruyor.

Ben de diyorum ki, “Başı çok fena dertte. Bay Pickering, Karl’ın okuldan ayrılıp başka bir okula gitmesini istemek zorunda kalacağını çünkü Karl’ın bunun için elinden gelen her şeyi yaptığını ve eğer derdini anlatmadan bu şekilde davranmaya devam etmek isterse, annesine bir mektup yazıp ondan başka bir okul bulmasını istemekten

başka seçeneğinin kalmayacağını, bunu yapmak istemediğini ama diğer çocuklar için en iyisini düşünmek zorunda olduğunu söylüyor. Durum gerçekten de çok kötü. Bunları Bay Pickering'in Karl'a söylediklerini Bayan Marse, Bayan Wilberton'a anlatırken duydum.”

Annem, “Ya, demek ki istediğinde dikkatli dinleyebiliyorsun,” diyor.

“Evet, çünkü bu beni ilgilendiren bir konu,” diyorum.

Annem, “Sence ne olacak peki?” diyor.

“Şey, Bay Pickering'in işi zor, Karl kimseyle konuşmayacak, bu yüzden kimse ne sorunu olduğunu öğrenemeyecek,” diyorum.

Annem, “Ne sorunu var ki?” diyor.

“Karl söylememi istemiyor,” diyorum.

Annem, “Sorunun ne olduğunu anlıyorum,” diyor. Sonra da tabaklarımıza et koyarken, “Tuhaf, sanki aldığım da daha büyüklerdi,” diyor. Dedemin akşam yemeğimizi köpeğimize yediren biri gibi değil yaşlı biri gibi görüldüğünü fark ediyorum. Onu ispiyonlamıyorum çünkü hem insanları ispiyonlayanları sevmem hem de bunu

yaparsam başı ciddi derde girer. Etim bir yerfıstığı kadar küçülmüş olsa da dedemi seviyorum.

BİRİNİN ŞANSSIZLIĞI BAŞKA BİRİNİN ŞANSI OLABİLİR. bir Ruby Redfort kuralı.

Galiba haklı.

Bu sabah okulda bazı konuşmalara kulak misafiri oldum. Keşke duyduklarımı Ruby defterime yazabilseydim.

Suzie Woo, Bridget Garnett'la konuşuyordu. Suzie ona, “Cindy Fisher, Grace Grapello'nun annesinin bu sabah annesine telefon edip Grace'i almaya gelmemesini, Grace'in önceki akşam **MÜZİĞİN SESİ**'ndeki rolünü çalışırken kayıp ayak bileğini kırdığını ve şu anda koltuk değnekleriyle gezdiğini söylediğini duymuş,” diye anlattı. Elbette bu beni düşündürüyor çünkü okul piyesinin sahnelenmesine az kaldı. Acaba Grace'in bileği zamanında iyileşebilecek mi? İyileşmezse Liesl rolünü kim oynayacak?

Tahmin edin bakalım rolün tamamını ezberle kim biliyor?

Sınıfa girerken Karl Wrenbury'nin önünden geçiyorum ama bana bakmıyor ve bütün gün sessiz sedasız oturuyor.

Bayan Wilberton'ın haberi vermesini bekliyorum ama vermiyor. Sonunda sormak zorunda kalıyorum çünkü gerçeği mutlaka öğrenmeliyim. “Bayan Wilberton, Grace Grapello ayak bileğini kırdığı için koltuk değnekleriyle yürüdüğüne göre sizce Liesl rolünü kim oynayacak?” diyorum.

Bayan Wilberton, “Hımmm, evet. Bu, rolü kimin bildiğine bağlı, değil mi?” diyor.

Hemen, “Bayan Wilberton, ben rolü biliyorum,” diyorum.

Çünkü görüyorsunuz ki biliyorum, çünkü Bay Washington belleğimizi geliştirmenin iyi bir yolunun da sevdiğimiz şeyleri ezberlemek olduğunu söylediği için çılgınlar gibi çalışıyordum. Bayan Wilberton ayaklarını sürüyerek yanıma gelip, “Pekâlâ, bunu şimdi konuşmayacağız çünkü Grace'in oynayıp oynayamayacağı henüz belli değil,” diyor.

Betty de, “Ama Bayan Wilberton, bilek kırığının iyileşmesi en az altı ya da sekiz hafta sürer.

Grace'in bileğinin oyundan önce iyileşme şansı yok ve Liesl rolü için kesinlikle iki bileğe ihtiyacı var, tek bilekle oynanabilecek bir rol değil. Atlayıp zıplaması gerekecek,” diyor.

Bayan Wilberton, “Kimin bileklerinin role uygun olup olmadığına ben karar veririm, çok teşekkürler,” diyor.

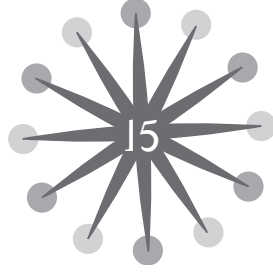
Okuldan sonra evde, tam heyecanlı sözcüğünde bir değil iki tane E harfi olduğunu keşfetmek üzereyken zil çalıyor ve kapıyı dedem açıyor. Karl Wrenbury, dedemle Tutkal'ı eğitime götürmeye gelmiş.

Dedemin, “Aa, Clarice de içeride, onu da alalım mı?” dediğini duyuyorum.

Karl, “Kalabalık olmasak daha iyi. Fazla insan, köpeğin dikkatini dağıtıyor,” diyor.

Bu söylediğinde biraz doğruluk payı olabilir ama tamamen doğru değil.

Yalan söylemek Çok İyi bir şey olabilir mi hiç?

Bay Washington bizi yaşamımızdaki önemli olayları yazmamız için yüreklendiriyor. Okumayı zevkli kılmak için büyük olaylar gerekmez diyor. Küçük gündelik ayrıntıların da bazen çok ilginç olduğunu söylüyor.

Haklı olabilir.

Ona evimizdeki tipik bir sabahı anlatıyorum:

“İmdat! Biri ayakkabılarımı çalmış.”

“Minal böcek yutmuş.”

“Baba, Tüylü tuvalete düşmüş.”

Babam sabahın o saatinde gözünü kırpmaya bile üşenir. Tek söylediği şu: “Böcekler çok besleyicidir.”

Bay Washington, “Babanın yanıtı sence de nasıl biri olduğu konusunda bir şeyler anlatmıyor mu?” diyor.

“Evet, tuvaletten kedi çıkarmak istemeyen biri,” diyorum.

Bay Washington, “Evet, bu doğru, ama aynı zamanda soğukkanlı biri. Bir böceğin onu üzmesine izin vermiyor. Bahse girerim, olağandışı bir durumda ne yapacağını bilen kişilerdendir,” diyor.

Bu doğru. Bir keresinde dedem kazara kendini tuvalete kilitleyince babam çok sakin davrandı ve doğruca, insanları tuvaletten çıkarma uzmanı olan Ted Dayı’mı aradı. Ted Dayı’m dedemi 42 dakika kadar oradan çıkaramadıysa da babam, dedem idrar torbası zayıflamış birinin olabileceği en iyi yerde olduğu için bunun bir sakıncasının olmadığını söyledi.

Hatta merdivene çıkıp küçük pencereden dedeme birkaç bisküvi uzatmayı bile başardı.

Görüyorsunuz, Bay Washington haklı.

Bay Washington bunun başlangıçta sandığımdan çok daha ilginç olduğunu ve bir öykü için uygun

olabileceğini anlamamı sağladı, o nedenle bütün bunları yazıyorum.

Karl'ın hiçbir şey yazmadığını fark ediyorum.

Karl'ın daha öncekine benzer bir şey yapacağından endişeliyim.

Bay Washington, "Hayrola Karl?" diyor.

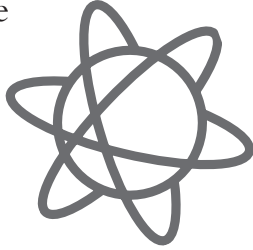
Karl, "Özel yaşamımla ilgili bir şey yazmayacağım," diyor.

O bunları söylerken bütün sınıf sessizliğe gömülüyor. Ama Bay Washington, "Sorun değil Karl, uydur o zaman. İstedikini yazabilirsin. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bana Zoot gezegeninden geldiğini anlatsan bile, doğru olup olmadığını nereden bilebilirim?" diyor.

Karl, "Zoot* diye bir gezegen yok ki," diyor.

Bay Washington, "Gördün mü, bilmediğim bir şey daha varmış. Sürekli öğreniyorum," diyor.

Bu fikir Karl'ın çok hoşuna gidiyor ve sonunda gerçekten güzel bir şeyler yazıyor. Ardından Bay Washington, yazdıklarını iyi bir örnek olarak tüm

* Zoot aslında bir gezegen değildir ama Merkür, Venüs, Dünya, Mars, Jüpiter, Satürn, Uranüs ve Neptün gezegendir.

sınıfa sesli okuyor. Karl'ın hoşnut görünmemeye çalıştığını fark ediyorum ama hoşnut olduğunu söyleyebilirim.

Öyküsü, bir köpek ile yaşlı bir adam ve onları eğitmeye çalışan bir çocukla ilgili. Yaşlı adam ile köpek, gözlüklü ve paça ayaklı korkunç bir kadın tarafından hipnotize edilmiş. Bu kadın, evrendeki bütün köpekleri aynı anda havlatıp herkesin delirmesini sağlayarak dünyayı ele geçirmeye çalışıyor.

Çok zekice ve öykünün en azından bir kısmının gerçek olduğunu biliyorum.

Bay Washington bize Karl'ın öyküsüyle ilgili sorular soruyor, öyküyü neyin güzelleştirip herkesin sevmesini sağladığını soruyor.

Suzie Woo, "Zekice, çünkü havlama gibi büyük bir gürültü olduğunda söylediğinizi duyamazsınız, başkalarını da dinleyemezsiniz, o sırada delirdiğinizi düşünürsünüz ve eğer herkes delirse elbette dünyayı ele geçirebilirsiniz," diyor.

Ben de bir şey söylemek istiyorum ama çekiniyorum. Karl beni sevmediği için ağzımı açmıyorum.

Noah paça ayaklı korkunç kadın karakterini beğendiğini söylüyor. Bu Karl'ın gerçekten hoşuna gidiyor, hafifçe gülümsüyor.

Keşke ben söyleseydim.

Evde, yazmak üzerine düşünüyorum. Bir şey uydurabilirsiniz ya da biraz farklılaştırarak da olsa yaşanmış olayları kullanabilirsiniz. Yani bazı şeyler gerçek, bazıları uydurmadır ama hangisinin gerçek, hangisinin uydurma olduğunu kim bilebilir?

Bir keresinde bir kadının her şeyi uydurduğu bir film izlemiştim. Her şeyi.

İnsanlar ona inanıyor ve onu seviyorlardı.

Kötü yalanlar değil, komik yalanlar söylüyordu.

Görüyorsunuz, sadece bir şeyler uyduruyor ve bu onu daha heyecan verici bir insan yapıyordu.

Böylesine ilginç bir kadın olduğu için bir adam

ona âşık oldu. Yaptığını söylediği *ilginç* şeylerin tamamını yapmamışsa da bu tür ilginç şeyler düşündüğü için ilginç biriydi.

Bazen yapmayı düşlediklerinizin hepsini yapma şansınız olmaz ama bu, etkileyici bir insan olmadığınız anlamına gelmez.

Kuşkusuz, kendinizi heyecan verici şeyler yaparken hayal edebilirsiniz, düşünmek için beyninizi kullanacağınızdan, bu sizi *daha da* etkileyici kılar.

Aslında film bununla, yani hayalinizde gezinmekle ilgiliydi.

Bu biraz rüya görmeye benziyor. Örneğin ata binmediğiniz halde gerçekte binmişsiniz gibi hissedersiniz.

Ben de, hiç yapmadığım halde, Hollanda'da ata binerek dörtnala bir dağdan aşağıya inmenin nasıl bir şey olduğunu birine anlatabilirim ve bu, tamamen aklımdan uydurduğum için kesinlikle çok etkileyici.

Eve geldiğimde annem dışarıda Bayan Stampney'le konuşuyor. Bayan Stampney'in, "Bahçemdeki yeni heykeli beğendin mi?" dediğini

duyuyorum. Bahsettiği, şemsiye tutan bir kurbağa heykeli.

Annemin de, “Evet Marjorie, hoşmuş...” dediğini duyuyorum.

Annemin kesinlikle doğru söylemediğini biliyorum çünkü daha dün heykel için, “Göz zevkimi bozuyor,” dediğini duymuştum.

Anneme neden şimdi böyle bir yalan attığını sorduğumda, bazen insanların duygularının gerçek düşüncelerden daha önemli olduğunu söylüyor.

“Yani iyi bir nedenin olduğu sürece küçük yalanlar iyidir, öyle mi?” diyorum.

Annem, “Bu yalan söylemenin iyi bir şey olduğu anlamına gelmez, yani çikolatalı bisküvilerin hepsini sen yer ama Minal’ın yediğini söylersen hiç de doğru bir şey yapmazsın,” diyor.

Bunu nereden biliyor???

Hiç bisküvi kalmadığı için, Ruby Redfort’un

SAKİN OL CLANCY CREW

adlı bölümünü izlerken bir parça kuru ekmek yemek zorunda kalıyorum.

Bu bölümde Clancy Crew’un, Ruby Redfort’un

kapı komşusu Bay Parker’la başı derde giriyor. Bay Parker çok öfkeli çünkü Clancy Crew’u çiçek tarhındaki güllerini ezerken yakalamış. Bay Parker bilmesede Clancy aslında onun çiçek tarhına gizli bir antenli dinleme aygıtı kuruyordu. Anten sinek görünümünde. Bu gerçekten de çok akıllıca. Oraya neden dinleme aygıtı yerleştirdiğinden emin değilim, Minal bisküvi kalmadığını görünce kıyamet kopardığı için televizyonu duyamadım.

Bahse girerim bir yerlerde dünyayı ele geçirmek isteyen birisi vardır.

Neyse, Bay Parker öfkeden çılgına dönüyor, polis çağırarak Clancy’yi kulağından yakalıyor, Clancy’nin canı çok acıyor.

Clancy’nin şansına, Ruby Redfort imdadına yetişiyor. Koşmaktan nefes nefese kalmış gibi yaparak, “Yakaladın mı Clance,” diyor.

CLANCY: HII, HIMMM?

Clancy göz ucuyla Ruby’ye bakarak onu anlamaya çalışıyor. Kulağı hâlâ Bay Parker’ın elinde.

BAY PARKER: Neyi yakaladı mı? Ne yakalanacak?

Bay Parker hâlâ şaşkın ve olup bitenden habersiz.

RUBY: Aa, merhaba Bay Parker. Clancy dev gibi bir farenin güllerinizin arasına kaçtığını gördü. Babam onların gülleri iki dakika içinde mahvettiğini söyler. En iyi gül ödülünü kazanmak da hayal olur tabii. Neyse ki Clancy fareyi gördü de duvarınızın üzerinden atlayıp yetişti, değil mi Clance?

CLANCY: Evet... evet... hı hı...

RUBY: Clance dev gibi farelerden nefret eder, değil mi Clance?

CLANCY: Nefret ederim.

Bay Parker öylece duruyor, hiçbir şey söylemiyor.

RUBY: Yakaladın mı Clance?

Bay Parker artık anlatılanların her kelimesine inanıyor.

BAY PARKER: Yakaladın mı, hı?

CLANCY: Korkarım Smitherson'ların avlusuna kaçtı.

Bay Parker, Smitherson'ları hiç sevmez.

Yüzündeki memnuniyeti saklayamıyor.

Saklayabilmek için oyunculukta iyi olmak gerekir, tıpkı Ruby Redfort gibi. Ruby Redfort, Clancy Crew'u kurtarmak için Bay Parker'a yalan söylemiş oldu. Ruby Redfort kurallarından

biri de şudur: **İYİ BİR DOSTUNU ASLA YÜZÜSTÜ BIRAKMA.**

O halde, birinin başını derde sokmak için yalan söylemek yanlış ise, birini dertten kurtarmak için yalan söylemek doğru olabilir mi?

Dizi bitince Bay Washington'ın verdiği ev ödevini yapmalıyım ama sözlüğü **yalayıp yutmadığımı** –içindeki her şeyi ezberlemediğimi– ve beynimin yeni sözcüklerin yazımını öğrenemediğini keşfedersem **yüreğime oturacağını** da –çok üzüleceğimi– biliyorum. O nedenle **yan çizmemeye** –iştten kaçmamaya– karar veriyorum yoksa yazım yarışmasında **yerin dibine geçerim** – çok utanırım.

Bay Washington'ın istediği öyküyü yazarken bir yandan da **k** harfini çalışmaya karar veriyorum; öykümde mümkün olduğunca **k** harfi ile başlayan sözcükler kullanmaya çalışacağım. Hemen hayalimde bir şeyler uydurup buna gündelik yaşamdan bir şeyler **katma** düşüncesi aklıma

geliyor. Saçlarını pek taramayan bir öğrenci olmasına karşın aynı zamanda da becerikli bir gizli ajan olan Macey Gruber adlı bir kızla ilgili bir öykü yazıyorum. Macey dikkat çekmiyor ve kolayca fark edilmiyor çünkü normal bir ailesi ve gerçekten sinir bozucu olan, beş yaşında bir erkek kardeşi var. Gizli araştırmalarına sürekli karışan bu çocukla aynı odayı paylaşmak zorunda.

Erkek kardeşi durmadan onun başını derde sokuyor, her şey için onu suçluyor ve hiç ilgisi olmasa bile kabak her seferinde Macey Gruber'ın başına patlıyor.

Macey Gruber'ın dedesi hep evdeki en küçük alanda yani tuvalette kilitli kalıyor.

Macey Gruber'ın ablası çok kaba bir

kız ve elinde sürekli bir telefon,

Fransa'daki birisiyle konuşuyor.

Macey Gruber'ın katkısız gıdalar satan Hıyar adlı dükkânda çalışan

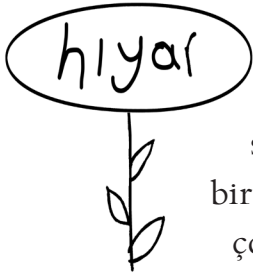
bir abisi var. Çok şaşıracaksınız ama çalıştığı yer aslında bir dükkân değil, bir gizli ajan karargâhı. Dükkân

sahibi Waldorf Parker, katıldıkları bütün operasyonların sorumlusu.

Macey Gruber'ın elbette heyecan dolu bir yaşamı var. Yazmam yıllar alacak çünkü sürekli sözlükten sözcüklerin yazılışına bakmak zorundayım.

Yine de öykümden hoşnutum, kesinlikle çok özgün.

Bay Washington'ın ne diyeceğini merak ediyorum.

Bazen aklınızdan geçenleri Söylemezseniz işler Kolaylaşır

Tahmin edin ne oldu? Liesl rolünü aldım!
Durup dururken Bayan Wilberton sanki kendi düşüncesiymiş gibi bana gelip, “Liesl von Trapp rolünü senin oynayabileceğine karar verdim ama bundan böyle **arsızlık etmek yok**. Herhangi bir kötü davranışını görürsem kendini **oyunun dışında** bulursun, ona göre,” diyor.

Elbette, “Peki Bayan Wilberton,” diyorum.
Oysa bana haksızlık ediyor çünkü ben **arsız** değilim ve herhangi bir kötü davranışım da olmadı.

Ama Ruby Redfort’un, “**SİZE İSTEDİĞİNİZİ VERMEK ÜZERE OLAN İNSANLARLA TARTIŞMAYIN. BIRAKIN HAKLI OLDUKLARINI DÜŞÜNSÜNLER**” kuralını anımsıyorum.

Ruby Redfort bu kurala bir türlü uyamıyor – o hep tartışır.

Teneffüste Bay Pickering, Karl’ın Bay Washington’ın dersinde yazdığı güzel öyküden ve davranışlarını düzeltme çabasından çok etkilendiğini, görevini –okul piyasında ses efektlerini yapma görevini– geri alabileceğini söylüyor. Karl buna gerçekten seviniyor; aldırmadığını söylemesi, aslında doğru değildi. Fazlasıyla aldırıyordu, sesleri kaydedip doğru yerlere yerleştirmekle çok uğraşmıştı. Bu konuda bana bir şey söylemedi tabii. Aslında bana hiçbir şey söylemiyor.

Öğle teneffüsünde prova yapıyoruz, gerçekten çok eğlenceli geçiyor çünkü nihayet benim de repliklerim var. Üstelik hepsini de anımsayabiliyorum. Rolf rolünü kuzenim Noah oynuyor. Olsun, en azından burnunun içinde olmadığını bildiğim için elini tutmaktan çekinmiyorum.

Neyse ki Rolf, Robert Granger ya da Toby Hawking değil. Robert Granger sahnede ayaklarını vura vura yürüyor, hayalindeki

Yüzbaşı von Trapp'e zerrece benzemese de sesi şaşırtıcı derecede güzel.

Şarkı söylemesi, konuşmasından çok daha iyi.

Kostümlerimizi giymemiz gerekiyor – buna “kostümlü prova”^{*} deniyor.

Suzie Woo, Maria önlüğünü getirmeyi unutmuş. Bu yüzden okulumuzun aşçısı Bayan Ooseman'inkini ödünç alıyor ama onun da üzerine elma parçaları bulaşmış.

Suzie Woo sahneye çıkarken bir dağda yürüdüğü için, Karl gerçekten de harika bir rüzgâr sesi çıkarıyor. Bayan Wilberton, Alexandra Holker'ı susturmak üzere sahneye yürüdüğünde ise Karl biraz farklı bir rüzgâr sesi çıkarıyor.

Daha kaba bir ses.

Bayan Wilberton, “Karl, bu gürültü de neydi?” diye soruyor.

Karl, “Üzgünüm Bayan Wilberton, kazayla oldu,” diyor.

Bayan Wilberton, Karl'dan üzgünüm lafını duyduğuna o kadar şaşıyor ki onu azarlamayı unutuyor.

^{*} **Kostümlü prova** – bütün oyunu kostümlü, eksiksiz ama izleyicisiz sahneleme.

Komiklik olsun diye yaptığını herkes biliyor ama en basit Ruby Redfort kuralını uygulayarak deritten kurtulmuş oldu: “**BAZEN ÜZGÜN OLMADIĞINIZ HALDE ÜZGÜNÜM DEMEK ZEKİCEDİR.**”

Kıyafetim konusunda çok heyecanlıyım. Annem dikti, gerçekten oldukça firfırlı ve zamanımın çoğunu fir fir dönerek geçiriyorum.

Umarım Ruby Redfort sinekli saç tokam bu hafta gelir. Oyunda takmayı

çok istiyorum. Liesl'ın Ruby

Redfort saç tokası takan

kızlardan olmasına karar

verdim. Czarina, oynadığınız karaktere kendi kişiliğinizden bir şeyler katmak iyidir, demişti. Bu

da benim hayalimdeki Liesl.

Okul çıkışında Karl Wrenbury'yle askıdan paltosunu alırken karşılaşıyorum. Sanki bana bakıyor, hatta bir şey söyleyecekmiş gibi oluyor ama birden paldır küldür Toby Hawking gelip

Karl'ın kolunu burkuyor, yerde güreşmeye başlıyorlar, ben de Betty'yi bulmaya gidiyorum.

Betty ile ikimiz yürüyerek tiyatro atölyesine gidiyoruz. Piyese sadece bir hafta kaldığı için çok heyecanlıyız. Umarım sözlerimi unutup sahnenin ortasında limon gibi kalakalmam. Konuşamayan bir limon.

Konuşamayan
limon

Czarina insanların bazen, gerginlikten, sözlerini unuttuklarını söylemişti.

Derken birden karşımızda Bayan Stampney'i buluyoruz. Betty ile bir paket şekeri paylaştığımızı gördüğü için bize çıkışıyor. Ona da bir tane uzatıyorum ama o, "Dişlerinizi çürütür, bilmiyor musunuz yoksa?" diyor. "Hiç olmazsa benim çürüyecek dişlerim var," diye cevap vermek istesem de yapamıyorum çünkü annem duysa, "Bu kabalık olur, Bayan Stampney sana ne kadar

kaba davranırsa davranсын, onun düzeyine inmene gerek yok," derdi.

Tiyatro atölyesinde Czarina biraz doğaçlama yapacağımızı söylüyor. Betty ile ben, küçük çocukların dişlerini çalmaya çalışan yaşlı bir cadıyla ilgili bir canlandırma yapıyoruz. Czarina bunun, derinlikli ve çocukluk düşlerine zarar veren yetişkinlerle ilgili ilginç bir alegori olduğunu söylüyor. Alegorinin ne anlama geldiğini bilmiyorum, Betty de bilmiyor. Ama Mol bizi almaya gelince, "Aynı anda iki şey anlatan bir öykü, gerçek öykü ile onun altında yatan örtülü bir mesaj," diyor. Açıkçası, sandığımızdan çok daha zekiyiz. Alegori, Ruby Redfort'un da kullandığı bir şey aslında; yanında başkaları varken sadece Clancy Crew'un anlayabildiği gizli anlamı olan öyküler anlatır. Tiyatro atölyesinde Czarina'nın başkalarının davranışlarını izlemenin öneminden söz ettiğini Mol'e anlatıyoruz. Sanatı öğrenmenin yollarından biri de buymuş. Daha fazla televizyon izlememiz gerekebilir diyorum ama Mol diyor ki, "Czarina belki insanların gündelik yaşantılarında nasıl

davrandıklarının gözlemlememiz gerektiğini anlatmak istemiştir.”
Haklı olabilir. Yine de, işimi sağlama almak için, eve varır varmaz televizyonu açıyorum. Ruby Redfort’un

İŞTE SANA BAKIYOR EVLAT

adlı bölümü oynuyor. Bu bölümü daha önce izlemiştim, o kadar iyi değil. Ruby Redfort kötü adam Vikont Kontu’nun, özel röntgen gözlüğüyle herkesin gizli belgelerini zarfından çıkarmadan okuyup tekrar yerine bıraktığını fark ediyor. Vikont Kontu elbette, dünyayı ele geçirmek istiyor.

Biraz abartılı ama yine de hop oturup hop kalkıyorum. Ne yazık ki tam da en heyecanlı yerinde annem, “Clarice, benim için Salatalık’a gitmek istemezsin, değil mi?” diyor bana. Waldo Park anneme telefon edip, aldığı öteberiyi orada unuttuğunu söylemiş. Annem Minal yaygara kopardığı için unuttuğunu, Minal’ın onu gerçekten utandırdığını söylüyor. Minal’a, “Bunu bir daha yaparsan ben de sana aynısını yapacağım,

neye benziyormuş görürsün,” diyor.
Yanıt hayır, Salatalık’a gidip diziyi kaçırmak istemiyorum. Fakat sonra anneminkinin gerçek bir soru olmadığını anlıyorum. Paşa paşa gidiyorum.

Yolda parkın önünden geçmem gerekiyor, Karl’ın dedemle Tutkal’ı çalıştırdığını görüyorum. Gerçekten değişmişler, Karl’la birlikteilerken bu kadar düzgün davranmaları kesinlikle şaşırtıcı. Karl ile Bay Washington bu anlamda biraz benziyorlar.
Dedem beni fark edince el sallıyor. Tutkal havlıyor ama yalnızca bir kez; Karl’ın ‘havlamak yok’ işaretini görünce hemen susuyor. Karl’ın paça ayaklı Bayan Wilberton taklidini yapmasını bekliyorum.
Ama yapmıyor.

Bazen kendinizi Yapmayı Ummadığınız şeyler yaparken Bulursunuz

Okula vardığımda, inşaatçıların sonunda gittiğini görüyorum. Artık arkaya dolanıp, geçen hafta duvardan düşürdüğüm Ruby defterimi kurtarabilirim.

Bu konuda çok endişeliyim çünkü içine gizli notlar yazmıştım. İyi ki kuraklık var da yağmur yağmadı, yoksa parçalanabilirdi. Bir de tabii iyi ki kilidi var, yoksa birileri bütün özel hayatımı okuyabilirdi.

Köşeyi dönünce bütün inşaat malzemelerinin kaldırıldığını, onardıkları şeyin onarımını bitirdiklerini görüyorum.

Ruby defterim yerde duruyor.
Ama başka bir şey daha görüyorum.
Kırmızı sprey boyayla duvara bir şeyler yazılmış:
Kocaman harflerle

OKUL SAÇMALIKTIR

ve Bayan Wilberton hakkında çok kaba bir söz.
Bayan Wilberton'ın bundan hiç hoşlanmayacağından eminim.
Sonra, beni düşündüren bir şey fark ediyorum;
bir yazım yanlışı var.

Gergedan sözcüğünde **R** yok.

Hemen kimin yazdığını anlıyorum tabii.

Bu sefer kesinlikle okuldan atılacak. Çünkü bu yaptığına vandallık deniyor – bilerek ve gereksiz yere eşyaları kırıp dökmek.

Bu çok ciddi bir konu. Üstelik bir de Bayan Wilberton hakkında çok kaba bir şey yazıyorsanız, başınız çok büyük derde girebilir.

Gözümü dikip sözcüklere bakarken aklımdan sürekli o eksik R harfini bildiğim geçiyor. Umarım yazım yarışmasında bunu gösterebilirim. Herkes gergedan sözcüğünün yazılışını bilmemden çok etkilenecek, gergedan yazmak gerçekten zordur. Derken sprej kutusunu görüyorum. Bir bankın altına yuvarlanmış ve elbette bu, Betty'lerden eve dönerken, okulun önünden geçtiğim sırada duyduğum gürültüyü açıklıyor. Eğilip kutuyu bankın altından alıyorum, içi neredeyse boş ama biraz çalkalayınca elime biraz kırmızı boya bulaşıyor. Sonra birden zil çalıyor ve geç kalıp da Bayan Wilberton'dan azar işitmek için hızla sınıfa koşuyorum. Herkes çılgınlar gibi çene çalmakla meşgul çünkü okul piyesi gelecek hafta. Salı günü şu aptal yazım yarışması olsa da piyesten sonra tatil başlıyor. Hızla açılan kapının çarpma sesiyle herkes başını kaldırıp bakıyor ve Bayan Wilberton uçarcasına sınıfa dalıyor.

Bayan Wilberton insan sesine neredeyse hiç benzemeyen o gerçekten derin, alçak sesle,

“Bu bardağı taşıran SON damla.
Burama kadar geldi artık.
Son sınıma kadar
GERİLDİM.
Dayanamıyorum artık, yeter.
Sorabilir miyim bu defter kimin?”

diyor.

Havaya kaldırdığı elinde bir Ruby Redfort defteri tutuyor.

Düşünüyorum da, Bayan Wilberton neden bir Ruby Redfort defteri almış acaba?

Benim Ruby Redfort defterime çok benziyor, kilidi bile var.

Sonra onun benim Ruby Redfort defterim olduğunu anlıyorum. Arka bahçeden almayı unutmuş olmalıyım.

Bayan Wilberton,

“Peki, bu defterin KİME ait olduğunu kimse bilmiyorsa, okulun

arka duvarına o utanç verici
duvar yazısını **KİMİN**
yazdığını bilen birisi vardır herhalde,”

diye devam ediyor.

Gözlerini dikmiş Karl’a bakıyor, Karl da ona. Karl
gözlerini kırpmıyor, ağzını açmıyor.

Sımsıkı kapatmış.

Paniğe kapılıyorum çünkü hiçbir şey olmuyor,
hiç kimse bir şey söylemiyor ve bu durum birkaç
saniye sürse de bana dakikalar geçmiş gibi geliyor.

Bayan Wilberton,

“Peki, o korkunç duvar yazısını
her **KİM** yazdıysa, gergedan
sözcüğünü **YANLIŞ** yazmış,”

diyor.

Karl’a bakıyorum,

O da bana bakıyor.

Aniden Bayan Wilberton gözlerini elime diyor,
elim nasıl olduysa havaya kalkmış.

Sonra,

“Ben yaptım,”
dediğimi duyuyorum.

Bayan Wilberton, Ruby Redfort defterimi
masasının üzerine atıp,

“Pekâlâ, Clarice Bean,
kırmızı ellerinle
yakalandın işte,”

diyor, ben ellerime bakıyorum.

Doğru, ellerim kırmızı, bu yüzden zaten herkes
yazıyı yazanın ben olduğumu düşünecekti.

Bayan Wilberton,

“Şaşırdığımı söylemeliyim,
böylesine utanç verici bir
duvar yazısının

Karl Wrenbury’nin işi
olmasını beklerdim. Gerçi,

GERGEDAN

sözcüğünü doğru yazamamana
hiç şaşırmadım,”

diyor.

Göz ucuyla Karl’ı görebiliyorum, gözleri fal taşı
gibi açılmış, benimle göz göze gelmeye çalışıyor
ama ona bakmayacağım.

Bayan Wilberton,

“PEKÂLÂ genç hanım,
ailenin bundan haberdar
olacağından emin olabilirsiniz
ve okul piyesinde Liesl rolünü
oynamayı unutabilirsiniz.

Aslında piyesi tamamen
UNUTABİLİRSİN,”

diyor.

Elbette olacağı budur. Yapmadığınız kötü bir
şeyi yaptığınızı itiraf ederseniz, yaşamınızın
mahvolmasını da beklemelisiniz.
Benim başıma da bu geldi işte.

Elbette derhal Bay Pickering’in odasına gidip
kendimi savunmam gerekiyor. Elbette kendimi
savunmam çünkü yapmadığım bir şeyi neden
yaptığımı konusunda hiçbir fikrim yok.

Bu, Bay Pickering’i daha da üzüyor.

“Gerçekten okuldan nefret ediyor musun?” diyor.

Biraz üzgün görüldüğü için kendimi kötü

hissetsem de sadece omuz silkiyorum.

“Kötü bir şey olduğunda gelip bana
anlatabileceğini bildiğini sanıyordum,” diyor.

Ama ben bir şey söylemiyorum.

Diyor ki, “Beni düş kırıklığına uğrattın Clarice
Bean. İnsanlar hakkında kaba şeyler yazmak hiç
hoş değil. Okulun güzel görünmesini sağlamaya
çalışanlar varken duvarlara yazı yazmak da hiç
hoş değil. Tatilde Bay Skippard’la birlikte duvarı
temizlemen gerekecek.”

Sonra da yalnızca başını sallayıp, “Veline telefon
ettim, doğrudan eve gideceksin. Söyleyecek başka
sözüm yok,” diyor.

Bana bakmıyor bile, hoşça kal demiyor, hiçbir
şey demiyor, önündeki kâğıtlara birtakım işaretler
koymaya başlıyor.

Elbette, “Ben yapmadım Bay Pickering,” demek
istiyorum ama Karl’ın başına geleceklerden ötürü
bunun iyi bir fikir olmadığını biliyorum.

Karl için böylesi daha iyi; okuldan atılması
çok kötü olurdu. Bu yüzden, herkesin bana
tembihlediği gibi, çenemi kapalı tutuyorum.

Keşke yarım saat önce kapalı tutsaydım. Ama Ruby Redfort'un hep söylediği gibi, "Bazen yapmanız gerekeni yaparsınız."

Okuldan çıkarken aklımda yine Ruby'nin bu sözü olduğu için arka tarafa dönüp sprej kutusunu yerden alıyorum; nedenini gerçekten bilmesem de bunu yapmaktan kendimi alamıyorum. Gergedan sözcüğüne bir **R** ekliyorum. Sonra dönüp bakıyorum ve bu sözcüğü doğru yazabildiğime seviniyorum. Benim de nasıl yazıldığını anımsayabildiğim zor bir sözcük var. Ruby Redfort şöyle derdi: "Bazen bir şeyi de doğru yapmanız gerekir."

Eve döndüğümde annemle babam sessizce oturuyorlar. Sessiz olmalarından hoşlanmam çünkü bu gerçekten kızgın, birazcık kızgın değil, gerçekten bıkmış usanmış oldukları anlamına gelir. Hatta durum bundan daha da kötü; annem

üzgün ve endişeli. Bunu suratından okuyabiliyorum.

"Clarice, yaptığın doğru değil. Sana bundan daha iyisini öğrettiğimizi sanıyordum," diyor. Babam hiçbir şey söylemiyor.

Ben de bir şey söylemiyorum.

Annem, "Aklından ne geçiyordu?" diyor.

Omuz silkiyorum çünkü gerçekten bilmiyorum.

Annem, "Söyleyecek söz bulamıyorum," diyor.

Ben de bulamıyorum.

Sonra, "Bu daha çok Karl Wrenbury'nin yapacağı türden bir şeye benziyor," diyor.

Biraz şaşkın görünmeye çalışıyorum çünkü daha önce de söylediğim gibi, annem zihin okumada ustadır. Derin bir nefes alıp, büyük bir yalan söylediğimi anlamasını bekliyorum.

Ama işin tuhafı, anlamıyor.

Galiba bunun nedeni iyi bir oyuncu olmam.

Suçlu gibi, duvar yazılarını yazan kişi gibi görünmekte o kadar başarılıyım ki annem bana kanmadan edemiyor.

"Babanla ikimiz seni sahnede izlemeyi dört gözle bekliyorduk. Okul piyesinde oynamayı

ne kadar istediğini biliyorum ama bu fırsatı kaçırmış oldun,” diyor.
Tek bir söz bile etmiyorum çünkü Ruby Redfort’un dediği gibi, “Bazen ağzınızı ne zaman kapalı tutmanız gerektiğini bilmelisiniz.”

Bazen insanların
Kızgın Olmaktan
Vazgeçene kadar
Kızgın Olmalarına
İzin Vermek gerekir

Dönemin son haftasını cezalı geçireceğim. Ertesi gün eşyalarımı toplamak için okula dönmek zorundayım. Çünkü yakında yaz tatili başlayacak. Annem benimle birlikte geliyor ama bahçede bekliyor. Okula girmesini istemiyorum. Karşılaşmak zorunda kaldığım ilk kişi, Robert Granger.

“Merhaba Clarice Bean, başın derde girmeseydi de **MÜZİĞİN SESİ**’nde yer almaya izin verilseydi keşke, yazık oldu. Başrollerden biri senindi ve gerçekten başarılı olduğunu düşünüyordum. Gerçekten güzel bir oyun olacak,” diyor.

“Hiç sanmıyorum Robert Granger.

MÜZİĞİN SESİ gerçekten çok sıkıcı,” diyorum.

Düş kırıklığına uğradığımı ve en çok istediğim şeyi kaçırdığımı görmesine izin vermiyorum.

Doğrusu, en azından şu aptalca yazım yarışmasına katılmak zorunda kalmayacağım. Nasıl yazıldığını öğrendiğim tek karmaşık sözcüğün başımı büyük bir derde sokmasının ne kadar tuhaf olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Çünkü *gergedan* sözcüğünün nasıl yazıldığını bilmeseydim, Karl Wrenbury'nin *bilmediğini* bilemezdim.

O yazıyı duvara yazanın o olduğunu da bilemezdim. Başı derde girecek olanın o olduğunu bilmeseydim, onu korumazdım.

Onu korumasaydım, şimdi başım dertte olmazdı.

Bütün bunlar hep düşündüğüm şeyi kanıtlıyor:

Yazım, insanların başına bir sürü dert açıyor.

Gidip Bayan Wilberton'dan tatil ödevimi almak zorundayım ve bana tam da tahmin edeceğiniz gibi davranıyor.

Hiç kibar değil.

Sonra Bay Washington'ı görmeye gidiyorum,

vedalaşmak için. Trinidad'a dönecek. Masasında oturmuş bir şeyler okuyor.

Ben içeri girince başını kaldırıp bakıyor ve, “Merhaba **CB**, nasılsın bakalım bugün?” diyor.

Bunu sanki hiçbir şey olmamış gibi söylüyor.

“Biliyorsunuz... iyi,” deyip hafifçe omuz silkiyorum çünkü işler yolunda değil.

“Evet, biliyorum,” diyor.

Sonra şöyle diyor: “Evet, öykünü okuduğumu ve gerçekten beğendiğimi söylemeliyim.

Öyle görünüyor ki insanları çok iyi anlıyorsun. Sanki söylediklerini not edip aynısını yazmış gibisin. Bence bir gün mükemmel bir yazar olacaksın.”

“Ama Bay Washington, daha mükemmel sözcüğünün *nasıl yazıldığını* bile bilmiyorum, mükemmelin *nasıl yazıldığını* bilmiyorsam nasıl *mükemmel* bir yazar olabilirim ki?” diyorum.

Bay Washington, “İnsanı yazar yapan sözcükleri doğru yazmak değildir. Önemli olan, anlatacak ilginç şeyler bulmak ve biliyorsun, sen her zaman anlatacak ilginç şeyler bulan birisin.

Ayrıca **CB**, onca çalıştığına değmiş, harika bir kelime dağarcığının var,” diyor.

Sonra sırtımı sıvazlayıp, “Bunların hepsi geride kalacak, sana iyi tatiller,” diyor.

Ben, “Bay Washington, gerçekten iyi bir öğretmen olduğunuzu düşünüyorum, Betty de öyle düşünüyor ve derslerinizden gerçekten keyif aldım, çok şey öğrendim, size de iyi tatiller,” diyorum.

“Çok teşekkür ederim **CB**, bunu söylemen olmadıkolağanüstü güzel,” diyor.

Bay Washington’la vedalaştıktan sonra dolabımdan eşyalarımı almaya gidiyorum.

Orada Karl’la karşılaşıyorum.

Beni beklemiş.

“Sınıfta olman gerekiyor, başın derde girecek,” diyorum.

Omuz silkip, “Beni ele vermediğin için teşekkürler, seninle konuşmadığım ve arkadaşım olmadığımı söylediğim için üzgünüm,” diyor.

“Önemli değil evlat,” diyorum çünkü biliyorum, Ruby Redfort da bunu derdi.

Sonra arkasını dönüp koşuyor. Paça ayaklarla

yürüme taklidi yaparak Bayan Wilberton’ın dersine girip gözden kayboluyor.

Dolabımı kapatıp ben de gidiyorum.

Betty Moody’yle görüşmeme bir hafta izin yok ama annem ona telefon açabileceğimi söyleyince hemen Betty’yi arıyorum.

Betty bana yazım yarışmasını Grace Grapello’nun kazandığını anlatıyor. Grace’e kolay sözcüklerin verildiğini düşünüyor; koltuk değnekleriyle dolaştığı için herkes ona acımış.

“Buna hiç şaşırmadım,” diyorum.

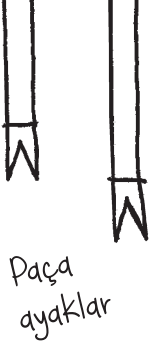
Betty, “Açıkçası Karl Wrenbury kazanmalıydı çünkü enstrümantal* sözcüğünü doğru yazabildi.

Bunu başka kim yapabilirdi ki?” diyor.

“Evet, bir tırtıl kadar uzun,” diyorum.

Sonra Betty, “Bu arada, senin yapmadığını biliyorum Clarice Bean. Karl’ı ele vermemen büyük bir şeydi, Karl daha önce hiç kimsenin

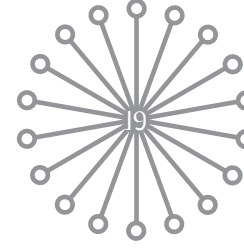
* Enstrümantal - çalgılarla ilgili olan.

onu savunmadığını söyledi,” diyor.
“Ruby Redfort da Clancy Crew’u asla ele
vermezdi. Ben yalnızca Ruby’nin yapacağı şeyi
yaptım,” diyorum.
Betty Moody de, “Haklısın **CB**,” diyor.

**Kesinlikle doğru
olsa bile,**

**bazı şeylere
İnanmak Zordur**

Cezalı olduğum için okul piyesini izlemeye gitmeme izin verilmiyor. Evde aylak aylak dolaşıp, yaptıklarımı düşünmem ve eğlenmemeye çalışmam gerekiyormuş.

Annem benim için biraz üzülüyor. Babam kendisi için üzülüyor çünkü işten kaytarıp oyunumu izlemeye gelmeyi ummuştu, şimdi bahanesi kalmadı.

Fakat bugün güzel bir şey oluyor: Ruby Redfort sinekli saç tokam sonunda geliyor.

Çok beğeniyorum; 3 lira ve altı makarna kuponu değerindeydi, ama bu kendimi daha iyi hissetmeme yetmiyor.

Yine de saçıma takıyorum.

Sonra annem kapımı çalıp, “Kurt aradı, Salatalık’a gidip gidemeyeceğini soruyor. Yedek tişörtüne ihtiyacı varmış,” diyor.

Gitmemi istemesine şaşırıyorum, aslında bugün Kurt’ün Salatalık’ta çalışma günü bile değil. Annem dışarı çıkmama izin verdiği için mutluyum.

Bir bitki suyu –çok güzel bir şey değil– alıp alamayacağımı soruyorum.

“Sanırım yeterince sıkıntı çektin, bir çubuk dondurma al bence,” diyor.

Bana 1 lira veriyor.

Herhalde çilekli ya da muzlu alırım, mangodan sıkıldım.

Düşüne düşün sokakta yürürken kaldırıma bakıyorum.

Asfalta yapışan sakızları ve bunların büyük olasılıkla bir daha asla çıkmayacağını düşünüyorum. İnsanların sakızlarını çöp kutularına atmamaları ne kadar kötü, atsalar etraf kesinlikle daha güzel görünür.

Sonra da çatlaklarda yaşayan karıncaları

ve onların sakızlar hakkında ne düşündüklerini düşünüyorum.

Ardından aklıma okul arkadaşlarım ve okul piyesine başlamak üzere oldukları geliyor. Ben de oyunda yer alacak ve bir yıldız olacaktım.

Ama şimdi, büyük olasılıkla yetenek avcıları tarafından hiçbir zaman fark edilmeyeceğim için Skyler Summer gibi bir çocuk yıldız olamayacağım.

Televizyona çıkıp şöhret olamayacağım.

Bunları o kadar çok düşünüyorum ki, kaldırımdan başımı kaldırıp bakınca, Salatalık’a gelmişim bile.

Tuhaf olan, dışarıda bir sürü insan, çok sayıda ışık ve ekipman var.

Waldo Park’ı görebiliyorum, abim ve Kira ile birlikte kaldırımın kenarında duruyor.

Koşar adımlarla yanlarına gidip, “Hey, neler oluyor?” diyorum.

Tahmin edin Waldo Park ne diyor?

“Hollywood, bebek.”

Waldo bunu şaka yapar gibi söylüyor ama şaka değil.

Burada, Susam Park Caddesi'nde bulunanlar
gerçekten de filmciler.
HOLLYWOOD'lular.
“Neyin filmini çekiyorlar?” diyorum.
Waldo Park tam söylemek üzereyken arkamda bir
ses duyuyorum.

**“Hey evlat,
Ruby Redfort hayranı mısın?”**
diyor.

“Nereden biliyorsun?” diyorum.
Adam sinekli saç tokama dokunup,
“Güzel görünüyor evlat,”
deyince ben de, Ruby Redfort'un
diyeceği gibi,
“Hadî canım!”
diyorum.

Tahmin edin kiminle konuşuyorum. Ruby'nin
kâhyası Hitch'le.
Elbette gerçek Hitch'le değil de Hitch'i oynayan
oyuncu, George Conway'yle.
“Vay canına, Ruby Redfort Hollywood filmini
burada, Susam Park Caddesi'nde mi çekiyorsunuz?
Ben de buralarda oturuyorum, abim bu

dükkânda, Salatalık'ta çalışıyor, buraya çok sık
gelirim, inanamıyorum,” diyorum.
Görüyorsunuz, durmadan konuşuyorum.
Tıpkı Clancy Crew'un yanlışlıkla doğruluk
iksiri içtiği ve saçma sapan konuşmaktan kendini
alamadığı Ruby Redfort bölümünde olduğu gibi.
Ben de onun gibi, saçma sapan konuşuyorum.
Sonra Hollywood'lulardan biri Kurt'ün yanına
gelip,

**“Hey, bahsettiğin kardeşin bu mu?
Biz de tam böyle birini arıyoruz:
dükkâna giren bir çocuk.
Oyunculluğu sever misin?”**
diyor.

“Efendim?” diyorum.
Sonra George Conway,
**“Evlad, filmde yer almak
ister misin?”**
diyor.

Konuşamıyorum bile çünkü şaşkınım, hayretler
içindeyim. Orada öylece dikiliyorum. Bir şeyler
söylemem gereken bir zaman ve ben ağzımı bile
açamıyorum.

Derken abim Kurt, “Evet, filmde yer almak ister,” diyor.

Kurt’e bakıyorum, bana göz kırpmıyor.

Hollywood’lular da,

“Süper,”

diyorlar.

Ardından treyler denen bir karavanda makyajım yapılıyor. Rolüm gerçek bir kişiyi oynamak olduğu için kostüm falan giymem gerekmiyor. İnanılmaz ama içeri Skyler Summer giriyor ve makyaj yapan kadın hemen çılgınlar gibi onun saçlarını taramaya başlıyor. Saçlarının bu kadar düzgün olmasına şaşmamak gerek, kimin saçını durmadan taransa öyle olur.

Sonra Skyler Summer,

“Eyvah,

Ruby sinekli saç tokamı kaybetmişim,”

diyor ve herkes tokayı aramaya başlıyor.

Ben, “Bende bir tane var, alabilirsin,” diyorum,

Skyler Summer da bana,

“Hey, tonlarca teşekkürler,”

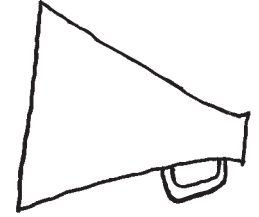
diyor.

“Sorun değil,” diyorum çünkü gerçekten aldır mıyorum. Okul piyasinde sinekli saç tokamı takamamış olsam da, bir Ruby Redfort oyuncusu gerçek bir Hollywood filminde benim sinekli saç tokamı takacak.

Tabii bu yüzden yeniden makarna yemeye başlamak zorundayım.

Dışarı çıktığımda Hollywood’lular ne yapmam gerektiğini anlatıyorlar. İçlerinden biri,

**“SAHNE 6,
ÇEKİM 1,
OYUN,”**

diyor.

Dükkâna girmem ve bir çubuk dondurma alıp çıkmam gerekiyor. Dükkândan çıkar çıkmaz oyuncu Hitch uzanıp çubuk dondurmamı alıyor ve kaldırıma düşürüyor, sonra kötü adam Hogtrotter’ı oynayan oyuncunun çubuk dondurumama basıp kayması gerekiyor, sonra Ruby Redfort olan Skyler Summer arabadan atlayıp,

kaçmaması için Hogtrotter'ın üzerine oturuyor.

“Eski dostum Hogtrotter, görünüşe göre bu kez gerçekten kayıp düştün,” diyor ona.

Sonra bana dönüp, “Teşekkürler evlat,” diyor ve sinekli saç tokasına dokunuyor.

Sonra Hollywood’lu sesleniyor:

Görüyorsunuz, yapmam gereken tek şey şaşırmış görünmek ve tepki göstermekti. Bunun nasıl yapılacağını biliyorum, Czarina tiyatro atölyesinde öğretmişti. Yani gerçekten zor bir iş olsa da benim için kolaydı çünkü eğitim aldım. Her şey kesinlikle heyecan verici ve, film işinde dendiği gibi, tek çekimde başarıyorum. Çekim bitince George Conway yanaklarımı sıkıp,

“İyi iş çıkardın evlat,”

diyor.

Elbette Hitch de aynısını söylerdi.

Biliyorum bana inanmayabilirsiniz ama bunların hepsi kesinlikle doğru.

Bazı günler tuhaf şeyler olur. Yalnızca bir çubuk dondurma almak için dışarıya çıktığınızı zannedersiniz, kendinizi Ruby Redfort’la konuşurken bulunca şaşırırsınız.

Görüyorsunuz, bazen olanları açıklamak zordur.

Bazen ters giden şeyler, doğru da gider.

Bazen de şanssızlığımız, şansa dönüşür.

**Bu kitap
olmadıkolağanüstü**

Alex ve Jenny için...

**Sevgiler, Lauren P.
İnansan iyi edersin ahbab**

Hey,

Waldo Park

**ve süper dükkânı Susam'a bir dolu
teşekkürler.**

*Ann-Janine Murtagh,
Goldy Broad, Ruth Alltimes,
Cressida Cowell, Jenny Valentine
ve Pat ile Chris Cutforth'a*

süper teşekkürler.

İyi ki varsınız evlatlar.

LAUREN CHILD

öğrenciyken başı hiç
derde girmezdi.

Hem de hiç. Girse bile

bunun genellikle bir

açıklaması olurdu. Göbek adı
dert değil, Margot'tu.

Lauren, sözcükleri doğru yazabilmenin, diğer
önemli şeylerle karşılaştırıldığında o kadar da
önemli olmadığını düşünüyor.

(Lauren bu konuda pek iyi değildir.)

Lauren kesinlikle muhteşem olan pek çok
kitap yazdı. İngiltere'nin en büyük çocuk
edebiyatı ödülünü aldı:

Children's Laureate 2017-2019

Sözcükleri doğru yazmak konusunda o
kadar da kötü olamaz çünkü kitapları çok
sayıda ödül kazandı.

Ödüllerden bazıları şöyle:

Kesinlikle Ben, *Clarice Bean*
ilk Clarice Bean romanı

The Literacy Association WOW Award
(Okuryazarlık Derneği Ödülü)

Red House Children's Book Award
(Red House Çocuk Kitabı Ödülü)

SEV Yayıncılık Eğitim ve Ticaret A.Ş.
bir Sağlık ve Eğitim Vakfı kuruluşudur.
Nuhkuyusu Cad., No. 197 Üsküdar İş Merkezi, Kat 3, 34664
Bağlarbaşı, Üsküdar, İstanbul
Tel.: (0216) 474 23 43 • Sertifika No. 45278

Clarice Bean, Başlı Dertte

Metin ve Resimler: © 2004 Lauren Child
Türkçe Çeviri: © 2018 SEV Yayıncılık Eğitim ve Ticaret A.Ş.
Türkçe yayın hakları The Watts Publishing Group Limited, Orchard
Books'tan alınmıştır.

Yazan ve Resimleyen: Lauren Child
Özgün Adı: Clarice Bean Spells Trouble
Çeviren: Ahmet Fethi
Yayın Yönetmeni: S. Baha Sönmez
Son Okuma: Tülin Sadıkoğlu
Baskıya Hazırlayan: Hüseyin Vatan

Yayınımızda ilk baskısı Şubat 2020 tarihinde yapılmıştır.

ISBN: 978-605-2079-80-5

Tüm hakları saklıdır.

Kütüphane Bilgi Kartı (CIP):
Child, Lauren
Clarice Bean, Başlı Dertte
1. Çocuk Edebiyatı 2. Roman
İstanbul, SEV Yayıncılık, 2020, 192 Sayfa
ISBN: 978-605-2079-80-5

Baskı: İmak Ofset
Akçaburgaz Mah., 137 Sok., No. 12, 34522 Esenyurt, İstanbul
Tel.: (0212) 444 62 18 • Sertifika: 45523